Ἔτος Δ', Περίοδος Δευτε... ΑΘΗΝΑΙ 28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1897

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐν Ἑλλάδι ... δρ. 10
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Φρ. χρ. 12

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΤΡΑΦΕΙΟΝ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΕ ΜΑΡΤΙΟΥ
Παρὰ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ ἐνάντι τοῦ Κήπου.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπιστολὴ πρὸς τὴν διευθυντὴν ὑπὸ Π. Κ.
ΗΘΟΓΡΑΦΙΑΙ: Ἀνὰ τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ ὑπὸ Κωνστ. Φ. Λιόκου.
ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.
Ὁ φύλακας τοῦ Φανάρζοῦ ποίησις Ἀρ. Προβελεγίου.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΑΙ ΔΙΑΠΙΣΤΕΙΣ: Η Πτῶσις ὑπὸ Κ.
Η ἐπιστεία ὑπὸ Ἀριάδνης Μ. Δαμβέργη.
Ἰατρον.
ΙΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΕΜΟΥ ὑπὸ Dandy.
ΑΝΑΛΕΚΤΑ.
ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΕΙΣ:
Ἐν τῷ ΔΕΛΤΙΩ. Ἡμερολόγιον.—Ἑορταὶ καὶ ἑορτάζοντες.—Μικραὶ εἰδήσεις.—Ὁδηγὸς τῆς Ἑσπερίδος.—Πλείστα γράμματα.—Νέα βιβλία.—Ἀγγελίαι.
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ. Μαργαρίτα, τῆς Κας Ἐν. de Girardin.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

Ἀγαπητέ μοι κ. Δαμβέργη,

Διὰ τοῦ ἄρθρου *Ἔμπρος, ἢ ὀπίσω*, τοῦ δημοσιευθέντος ἐν τῇ ὑμετέρᾳ *Ἑβδομάδι* τοῦ παρελθόντος Σαββάτου, ἀνεκίνησας μέγιστον ζήτημα. Δεόμενον κόπου πολλοῦ καὶ χρόνου μακροῦ, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Λουκιανοῦ, νοῦ δὲ ἐξ ἄκρου φιλοσοφικοῦ καὶ θησαυροῦ γνώσεων. μένει ἐπέκεινα ἄλυτον ἀπὸ καταλλύσμοῦ. Καθ' ὅσον γινώσκω, οὐδεὶς συγγραφεὺς συνέθετο περὶ αὐτοῦ ἐπιτυχῆ πραγματείαν, καὶ τὸ αἴνιγμα περιμένει Οἰδίποδα, ἵνα ἀποκαλύψῃ τοῖς ἀνθρώποις τὴν λανθάνουσαν ἀλήθειαν. Ἱστορία καὶ φιλοσοφία, πρὸ πάντων, χορηγοῦσι τοῦ ζητήματος τὴν θεωρίαν καὶ ἐγκρυπτοῦσι τὸν ἀδάμαντα τῆς ἀληθείας, ἀφ' ἧς ἐξαρτᾶται ἡ προκοπὴ καὶ ἡ εὐημερία, ἡ ἀκμὴ καὶ τὸ μεγαλεῖον τῶν ἐθνῶν. Ἐνστίκτως δὲ αὐτὴν οἱ λαοὶ ἐφαρμόζοντες διὰ πλήθους αἰτίων, ἐκπληροῦσιν ἱστορικὸν προορισμὸν περιφανῆ καὶ, διαμορφοῦντες ἰδίον πρότυπον ἐθνικοῦ βίου, κτῶνται τὴν ἀθανασίαν, πρωταγωνιστοῦντες ἐν τῷ δράματι τῆς ἀνθρωποτητος· ἄλλως δὲ, ἀπορροιγουμένοι αὐτῆς διὰ τὴς τυφλῆς ἀπομιμήσεως τῶν ἀλλοτρίων, ἢ παρὰ φύσιν ἐχόμενοι παρωχημένων ἐθνικῶν παραδόσεων, διαφθείρονται, περιπίπτουσιν εἰς πνευματικὸν μαρασμὸν, διάγουσι φυτικὸν βίον καὶ θνήσκουσιν ἐν ἀσημότητι. Ἀνάντης δὲ διὰ τὰ ἔθνη ἡ ὁδὸς τῆς ἐθνικῆς ἀκμῆς, ὡς διὰ τὸν ἄνθρωπον ἡ ὁδὸς τοῦ βίου, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Κέβητος!

«*Ἔμπρος*» ἐνεδρεύει ἡ διαφθορά, «ἀπόλλυν ὁ θάνατος· ἐπιφαίρων δὲ τῶν τάξεων παράγωγος ὁλεθρίος τοῦ πνεύματος τῆς μιμήσεως, παρασκευάζον ἀναγκαίως τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν ἐξασθένωσιν. Ἡ ἀποκλειστικὴ προσήλωσις εἰς πεπαλαιωμένα πάντα δημιουργεῖ τὸν στάσιμον βίον τῶν Σινῶν; καὶ ἡ δουλικὴ μίμησις τῶν προτύπων τῶν μεγαλουργοῦ διανοίας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἐξηυτέλισε τὴν φιλολογικὴν παραγωγὴν τῶν μετὰ ταῦτα ἑλληνικῶν γενεῶν, κατέρριψεν αὐτὰς εἰς ἐθνικὴν ταπείνωσιν, ἐστείρευσε παρὰ τῷ βυζαντινῷ Ἑλληνισμῷ τὰς πηγὰς τῆς καθολοῦ ζωῆς, ἐπέδρα δὲ ἐπιβλαβῶς ἔτι καὶ σήμερον, ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν βίου.

Μόνοι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔλυσαν θαυμαστῶς ὑπὲρ ἑαυτῶν τὸ προβαλλόμενον ζήτημα. Ὑπάρχον θεῖον καταληκτικὸν μεταξὺ τῶν συγχρόνων λαῶν, ἀπέφυγον τὴν μίμησιν τῶν ἀλλοτρίων, καὶ, τὰ ζώπυρα πιθανῶς παραλαβόντες ἔξωθεν τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως, ἐπέβαλον αὐτοῖς τὸ χρῶμα τοῦ ἐθνικοῦ βίου, ἐπρωτεύσαν ἐν πάντι στάδιῳ, ἀπετύπωσαν ἐξόχως τὸν καλοῦ τὴν ἰδέαν, ἀνήχθησαν εἰς ἀπαράμιλλον ὕψος διὰ τοῦ λόγου καὶ τοῦ πνεύματος, καὶ ἐδημιούργησαν θαυμάσιον πρότυπον ἐθνικοῦ πολιτισμοῦ. Ἀντιθέτως, οἱ Ρωμαῖοι, μιμηθέντες τοὺς Ἕλληνας, ἐδουλώθησαν πνευματικῶς· μιμησάμενοι δὲ γενόμενοι μεγάλων διδασκάλων, παρήγαγον ὠχρὰ ὁμοιώματα. Τὸ ἐξημερωθὲν Ἀττικὸν, τυφλωθὲν ὑπὸ τοῦ ἥλιου τῆς Ἑλληνικῆς διανοίας, ἀπώλεσε μιμούμενον τὸ πνεῦμα ἐκ τῆς πρωτοτυπίας καὶ διέφθειρε τὸν ἐθνικὸν βίον καὶ κοινωνικὰς καὶ ἡμέρας· προσηλώσας εἰς τὰ ἑλληνικὰ παράδειγματα ἐμόρφωσε κατὰ τὸ τελειότερον παρὰ τοῖς Ρωμαίοις ταπεινὸν ὁμοίωμα τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Εἶχε δὲ μέγα δίκαιον ὁ σατυρικὸς Ἰουβενάλις κατάγγελλων τὴν Ρώμην ἑλληνικὴν, καὶ ὁ Κάτων, ἀποδιώκων τοὺς φιλοσόφους Ἕλληνας, ὡς διαφθορεῖς τῆς Ρωμαϊκῆς νεολαίας. Τὰ ἔθνη κατέχουσιν ὑπὸ τῆς μιμήσεως τῶν ἀλλοφρίων ἀ, τὰ ἴδιά τε καὶ μεταφυτευόμενα εἰς χώραν ἄλλην κλίματος! Ἀλλ' οἱ Ρωμαῖοι ἦσαν μέγα ἔθνος, ὅπως δήποτε, εἶχον συνείδησιν ὑπεροχῆς, ἐλάλουν γλῶσσαν διάφορον, καὶ ἡ σπουδὴ τῶν ἑλληνικῶν παραδειγμάτων πολυτρόπως ὠφέλησεν· διεφθείραντες δὲ τὸν ἐθνικὸν βίον διὰ τῶν, ἠθῶν καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῶν Ἑλλήνων, ἐκτήσαντο τέχνην καὶ φιλολογίαν. Ἡ παραδοχὴ τῶν ἐπιστημονικῶν ἀληθειῶν καὶ τῶν κανόνων τοῦ καλοῦ συνέτελεῖ εἰς τὴν πρόοδον, παρασκευάζει δὲ πολιτικὴν ἀκμὴν καὶ ἐθνικὸν μεγαλεῖον. Τούτου δ' ἕνεκα, καὶ τὰ ἔθνη χωρὶς ἔθνη ἠμερώθησαν καὶ ἀνεπτύχθησαν, προήχθησαν εἰς μεγαλεῖον, καὶ ἐμόρφωσαν πρότυπα ἐθνικοῦ βίου, ἀσπασθέντα τὴν Ἑλληνικὴν πολιτικὴν καὶ ἐρυψάντα εἰς τὰ Ἑλληνικὰ παραδείγματα.

Δυστυχῶς, παρὰ τῷ ἡμετέρῳ λαῷ ἡ πρόοδος δὲν ἠκολούθησεν ὁμοίαν ὁδόν. Ὁ Εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς ἐπέδραμεν ἐν εἴδει καταστρεπτικοῦ χειμάρρου, κρημνίζων ἀπὸ βάθρων τὸ ἐθνικὸν οἰκοδόμημα, καὶ τῶν ἀρχαίων προτύπων ἡ μηχανικὴ σπουδὴ ἔσχε δυσχερεστάτον ἐπιρροήν. Ἀποβάλλοντες δὲ ἐκτελῶς τὰ πάτρια, ὡς ράκη ἀνάξια, παρωδοῦμεν γελοίως τὰ ἀλλότρια καὶ ἐκριζοῦμεν πᾶν στοιχεῖον ἐθνικῆς ἀναπλάσεως. Ἀποδεχόμενοι δὲ τὸ περιττὸν ἢ ἐπιζήμιον, παραπτοῦμεν τὸ χρήσιμον, καὶ ἀποβάλλομεν τὸ ἀπολύτως ἀναγκαῖον. Οὕτω δὲ, ἐξαχρειούμενοι καὶ διαφθειρόμενοι, ἀναδεικνύμεθα ὁσημέραι ἀνάξιοι ἐθνικῆς ἀποστολῆς ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἱστορικοῦ προορισμοῦ. Φιλολογία δὲ καὶ τέχνη ἐθνικὴ καὶ ἡ ἀπὸ τούτων ἀπόλαυσις ἀπροβαίνουσιν ἀδύνατα, παρορρονομένων τῶν πατρίων, διὰ τῶν ὁποίων ζωοποιοῦνται ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν τὰ εὐγενέστερα αἰσθήματα καὶ ὁ νοῦς ἀρύεται τὰς καλλίστας τῶν ἐμπνεύσεων.

Π. Κ.

ΗΘΟΓΡΑΦΙΑΙ

ΑΝΑ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΕΡΜΟΥ

Γπῆρξεν ἐποχὴ ἄλλοτε, ἡμιαγρία καὶ βαρβαρὸς ἀληθῶς, καθ' ἣν ἡ γυνὴ, τὸ θελκτικώτερον δημιούργημα τῆς δημιουργίας κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν ποιητῶν, ἀντὶ νὰ τελειοποιῇ πρὸ πολλοῦ κατόπτρου τὴν τέχνην τοῦ ἀρέσκειν διὰ τῆς χάριτος καὶ τῶν πολυδαπάνων κόσμων, τοὐναντίον ἠσχολεῖτο ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων, τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ οἴκου καὶ τοιαῦτας ἄλλας χυδαίας καὶ ταπεινὰς ἀσχολίας.

Καὶ τὸ νόστιμον, ὅτι ὁ ἀνὴρ πάλιν, ἀντὶ νὰ εὐλαβῆται τὰ νεῦρα καὶ τὰς ποιητικὰς φαντασιοπληξίας τῆς γυναικός, ὡς οἱ εἰδωλολάτραι τὸ ξόανά των, ἠξίου νὰ ἦνε αὐτὸς ὁ μόνος καὶ πραγματικὸς κύριος τῶν τέκνων του, τοῦ χρήματός του, τοῦ οἴκου καὶ τοῦ μετώπου του.

Θία ἠλιθιότης!

Ἐννοεῖται, ὅτι τοιαύτη ὀπισθοδρομικὴ σκαιότης οἰκογενειακῶν ἕξεων οὔτε ποίησιν εἶχεν, οὔτε ρωμαντισμόν, οὔτε θελκτικὰ σκάνδαλα, οὔτε συγκινήσεις, οὐδ' ἀφορμὰς ἐδίδε πρὸς μονομαχίας καὶ αὐτοκτονίας καὶ ἄλλα ἐπεισόδια, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα καθιστῶσι μυθιστορικὸν τὸν βίον, πλήρη ποικιλίας καὶ ρωστηρίου. Καὶ οἱ σχολαστικοὶ σύζυγοι, ὧν ἡ ζωὴ ἐκανονίζετο μονότονος, ὡς μηχανὴ ὡρολογίου, οὐδὲν ἄλλο εἶχον νὰ ἐπιδείξωσι εἰμὴ, τὸ πολὺ πολύ, τέκνα χρηστὰ καὶ ἐνάρετα εἰς τὴν πατρίδα, ἐπὶ ζημίᾳ ὅμως τῆς ἐγχωρίου φιλολογίας, διότι ὑπὸ τοιούτους ὅρους πεζότητος πῶς ν' ἀναπτυχθῇ, πρὸς Θεοῦ, τὸ δράμα καὶ ἡ μυθιστορηματικὴ!

Vos exemplaria Græca nocturna versate manu, versate diurna. — Ὁρατίος.

Εὐτυχῶς ὁ νεώτερος πολιτισμὸς μοχθεῖ νὰ διαλύσῃ αὐτὰς τὰς ἀνοήτους προλήψεις, νὰ καταργήσῃ τὴν πατριαρχικὴν ἱεραρχίαν τοῦ οἴκου καὶ νὰ χειραφετήσῃ τὴν γυναῖκα. Βεβαίως ἡ πρόοδος δὲν ἐπεμηκύνθη ἀκόμη. Ὑπάρχουν κακῇ μοίρᾳ ἀρκεταὶ οἰκογένειαι ἔχουσαι τὴν ἀξιωσίαν νὰ μένωσι προσκεκολλημέναι, ὡς ὀστρακόδερμα, εἰς τὰ πάτρια. Ἀλλ' ἀρχὴ τὸ ἥμισυ παντός. Ἡ γυνὴ τῆς προόδου σήμερον οὐ μόνον δὲν ὑπέχει λόγον, ἀλλὰ τοὐναντίον κέκτηται καὶ τὸ ἀπαράγραπτον δικαίωμα τοῦ ξυλοκοπεῖν κάποτε τὸν σύζυγον παρεμβαίνοντα αὐθαδῶς εἰς τὰ ἰδιαίτερά της καὶ παραβιάζοντα τὸν σιδηροῦν φραγμὸν τῶν οἰκογενειακῶν της ἀπορρήτων. Πλὴν τούτου δικαιοῦται νὰ ἐξέρχηται τοῦ οἴκου καθ' ἃς ὥρας ἐπιστρέφει ὁ σύζυγος, νὰ διανυκτερεύῃ εἰς τοὺς χορούς, ὅταν οὗτος μένῃ καθηλωμένος ἐπὶ τῆς κλίνης ἐκ ποδάγρας ἢ πονοκεφάλου, νὰ παραπέμπῃ τὰς νέας της εἰς τὴν παραμάναν καὶ τοὺς δανειστάς της εἰς ἐκεῖνον, νὰ κανονίζῃ κατὰ τὴν ἰδίαν της καλαισθησίαν τὰς σχέσεις τοῦ συζύγου της, καὶ ὅταν οὗτος τρέχῃ ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου, αὐτὴ νὰ τρέχῃ ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν νέων Εὑρέσεων νεωτερισμῶν, διημερεύουσα εἰς τὰ ἐμπορικὰ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ!

* *

Ἕκαστος δηλαδὴ εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἐπὶ τὸν σκοπόν, δι' ὃν ἐτάχθη ὑπὸ τῆς φύσεως. Οἱ μύρμηκες [illegible] ἐργαζόμενοι καὶ ἀποταμιεύοντες· αἱ χρυσαλλίδες ἐπλάσθησαν διὰ νὰ πετῶσιν ἀμέριμνοι ἀπὸ ἄνθους εἰς ἄνθος. Ὁ λιναρόσπορος χρησιμεύει διὰ τὰ καταπλάσματα καὶ οἱ ἄνδρες διὰ τὴν ἐργασίαν, βεβαίως τὰ ρόδα ἐδημιουργήθησαν διὰ νὰ ἀποπνέουν εὐωδίαν καὶ αἱ γυναῖκες διὰ νὰ θέλγουν. Παίζετε μὲ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς φύσεως; Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι μερικοὶ σχολαστικοὶ νομίζουσιν ὅτι τὰ ρόδα προωρίσθησαν μόνον διὰ τὸ [illegible]. Ἀλλ' ὁ ἀνεπτυγμένος κόσμος ὀφείλει νὰ ταξινομῇ προσηκόντως ὅλα τὰ πράγματα, τὰ ἄνθη, τὰ ἔντομα καὶ τὰς γυναῖκας.

Ἔπειτα πᾶσα ἐπίσκεψις εἰς τὰ ἐμπορικὰ ἔχει ἀναντιρρήτως τόσας συγκινήσεις καὶ θέλγητρα καὶ φιλόδοξα ὄνειρα καὶ κατακτητικὰ σχέδια, διὰ κάθε κυρίαν, ὅπως πράσσῃ ὥστε θὰ ἦτο γελοῖον ἡ τὴν Ἄρτεμιν, νὰ κατακλείηται ἐν τῷ οἴκῳ ἐπιβλέπουσα τὴν ὑπηρέτριαν μὴ τῇ κλέπτῃ τὸ βούτυρον καὶ τὴν ζάχαριν, ἢ τὸν μικρόν της Νῖκον ἀτακτοῦντα, ἐνῷ δύναται ἀξιολόγως νὰ ἀναπτύσσῃ τὴν αἴσθησιν τοῦ κάλλους, τὰ χρήματα τοῦ συζύγου καὶ τὰς γενικὰς προόδους τοῦ Κράτους, ἐρευνῶσα ἀπὸ πρωίας μέχρις ἑσπέρας τὰς βιτρίνας καὶ τὰς πάστρας ὅλων τῶν ἐμπορικῶν, αἱ ὁποῖαι μαζὶ μὲ τὰ πολυδαίδαλα γαργαλιστικά των ἀθύρματα περικλείουν καὶ τὴν μυστικήν, τὴν μαγικὴν κλεῖδα τόσων καὶ τοσούτων ὀνειροπολουμένων ἀπολαύσεων ...

Ἀφίνω ὅτι συντελεῖ καὶ εἰς ἐνίσχυσιν τοῦ ἐμπορίου, τὸ ὁποῖον μάλιστα ἀναξιοπαθεῖ ἀπό τινος ἕνεκα τοῦ βουλγαρικοῦ ζητήματος καὶ τῆς ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας.

Εὐτυχῶς αἱ κυρίαι, ὅσαι ἀκολουθοῦν τὸ ρεῦμα τῆς προόδου, κατενόησαν ὅλους αὐτοὺς τοὺς σοβαροὺς λόγους καὶ δι' αὐτὸ ἐπισκέπτονται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ ἀθρόαι καὶ καθ' ὁμάδας, ἢ κατ' ἀνθοδέσμας, τὸ ποιητικώτερον, περισυλλέγουσαι, ὡς αἱ [illegible] εἰς ἑαυτὰς ὅ,τι ὡραῖον ἐπινοεῖ ἡ καλαισθησία καὶ ὁ πολιτισμὸς τῶν εὐρωπαίων commissionnaires, εἰς οὓς ὀφείλει μάλιστα εὐγνωμοσύνην ἡ νεωτέρα γενεὰ καὶ ἡ τελωνειακὴ ὑπηρεσία.

Δι' αὐτὰς ἡ ἐπίσκεψις εἰς τὰ ἐμπορικὰ ἀποτελεῖ, καθ' ἃ ὀφείλει ν' ἀπασχολῇ τὸν καιρόν των, τὴν φαντασίαν των, τοὺς ἐμπορουπαλλήλους, τὰς κακὰς γλώσσας καὶ τὰ βαλάντια τῶν συζύγων. Καὶ δι' αὐτὸ ἀποφασίζεται μίαν ἢ δύο ἡμέρας πρίν:

— Πᾶμε αὔριον εἰς τὰ ἐμπορικά.

— Πᾶμε, ἂν καὶ χθὲς ἤμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν.

— Δὲν ἔχεις νὰ ψωνίσῃς τίποτε;

— Ἂν εὕρω τίποτε τοῦ γούστου μου, κάτι ἠμπορῶ νὰ ψωνίσω.

— Ὤ, ἡ ἀδελφή μου μάλιστα εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ἀγοράσῃ! Πᾶμε νὰ ξεσκάσωμεν καὶ λίγο, διότι σήμερα δὲν ἐβγῆκα διόλου ἀπὸ τὸ σπῆτι καὶ ἔπληξα!

Καὶ οὕτω προεξοφλεῖται ἡ αὔριον. Ἡ κυρία, ἡ μεγαλειτέρα της κόρη, ἡ ἐξαδέλφη των, ἡ φίλη τῆς ἀνδραδέλφης της, ἡ γειτόνισσα, καὶ δὲν ἠξεύρω ποία ἄλλη ἀκόμη, στρατολογοῦνται ἀφ' ἑσπέρας, ἀνταλλάσσουν μηνύματα καὶ γραπτὰς συνεννοήσεις, καὶ τὴν ἐπομένην, ὄρθρου βαθέως, ἐκκινοῦν σὺν Θεῷ, διὰ τὰ ἐμπορικά!

Κατ' ἀρχὰς μόνον ζήτημα καλαισθησίας ἡ ἐκστρατεία των, ἀμέσως ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι λόγοι, ἐπίσης σπουδαῖοι. Ἡ κυρία ἐλπίζει νὰ συναντήσῃ τόσας ἄλλας φίλας, μὲ τὰς ὁποίας ἔχουν νὰ εἰποῦν τόσα καὶ τόσα. Ἡ κόρη δὲν ἠμπορεῖ ἴσως νὰ ἀγοράσῃ ὀλίγον ρούζ, ἀλλὰ ἠμπορεῖ πιθανώτερον καὶ νὰ συναντήσῃ καθ' ὁδὸν τὸν κομψὸν ἐκεῖνον ἀνθυπολοχαγόν, ὅστις τῇ ἐψιθύρισε τόσα γλυκὰ λόγια ἐπανερχόμενον τὸ βάλς εἰς τὸν παρελθόντα χορόν. Ἡ ἄλλη ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ περάσῃ ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ κάποιον ἰατρόν, νὰ ἡ ἀνδραδέλφη της ἔχει θέσει ... νὰ ἐμπορικὸν τῆς δεῖνα ...

Ἀλλ' ἐφ' ᾧ ἡ Μαρία μετὰ τῆς πρωτοτόκου θυγατρὸς καὶ τοῦ λοιποῦ ἐπιτελείου καταγίνονται νὰ ἐπισκεφθῶσιν ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ ἐμπορικὰ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, ἐν τῷ οἴκῳ διαδραματίζονται ἄλλαι σκηναί, οὐδὲ μαντεύῃ πᾶν ἡ ... καὶ πλήρης ... πτων καὶ μεταξωτῶν φαντασία ...

Ἐσήμανεν ἤδη ἡ δωδεκάτη.

Ὁ σύζυγος ἐπανέρχεται οἴκαδε ἀσθμαίνων ἐκ τοῦ καμάτου, διὰ νὰ προγευματίσῃ καὶ ἀναπαυθῇ ὀλίγον. Ἀλλ' εὑρίσκει τὸν οἶκον ἔρημον καὶ κλειστόν.

Ἡ Μαρία λείπει ἐκ τοῦ μαγειρείου ἀπὸ δύο ὡρῶν, διότι συνδιαλέγεται μετὰ τοῦ ἐπιδραμόντος ἐξαδέλφου της ἐπάνω εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον τῆς ὀροφῆς.

Ὁ μικρὸς ἑπταέτης Νῖκος, διαφυγὼν πᾶσαν ἐπίβλεψιν, ἐξώρμησεν ἀπὸ πρωίας εἰς τὰς ὁδοὺς παρακολουθήσας ἐν τοῖς παιγνίοις δύο-τρεῖς ρακοβλήτους ἀγυιόπαιδας τῆς αὐτῆς ἢ μεγαλειτέρας ἡλικίας, μεθ' ὧν λιθοβολεῖ τοὺς διαβάτας, προσκολλᾶται ἀναρριχώμενος ἐπὶ τῶν νώτων τῶν διερχομένων ἁμαξῶν, ὑπεξαιρεῖ καὶ μῆλα πλανοδίου ὀπωροπώλου καὶ ἀναστατώνει ὁλόκληρον τὴν συνοικίαν.

Ἡ μικροτέρα κόρη, δεκαπεντάετις ἀπόφοιτος τοῦ Ἀρσακείου, πλήξασα ἐκ τῆς μονώσεως, μεταβαίνει ἀντικρὺ εἰς τῆς γειτονίσσης, τῆς ὁποίας ἀδελφός, εἰκοσαετὴς φοιτητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, εἶνε τόσον ἐράσμιος καὶ κομψός.

Ἐπὶ τέλους ἡ Μαρία ἀνευρίσκεται μετὰ πολλὰς ἐρεύνας. Ἀλλ' οὐδεμίαν πληροφορίαν περὶ τῶν φυγάδων εἶνε εἰς θέσιν νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἐρωτῶντα σύζυγον ὑψοῦσα τοὺς ὤμους καὶ ἀναπνέουσα τοὺς ἀφρούς.

Καὶ ὁ ἀπογοητευθεὶς σύζυγος, νεκρὸς ἐκ τῆς πείνης, καταφεύγει εἰς τὸ πρόστυχον ξενοδοχεῖον, ὅπου ἀντὶ δύο δραχμῶν ἐπὶ πλέον τοῦ ἡμερησίου προϋπολογισμοῦ, ἐξασφαλίζει τὸ προτέρημα ὀλίγας γαστρικὰς ἐνοχλήσεις.

* *

Ἐν τούτοις ἡ ἀνὰ τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ κατακτητικὴ ἐκστρατεία τῶν κυριῶν δὲν ἔληξεν εἰσέτι. Κάπου κατέφυγον τὴν μεσημβρίαν, ἐπρογευμάτισαν ἐκ τοῦ προχείρου, διὰ νὰ ἐπαναλάβουν μετ' ὀλίγον τὴν συνέχειαν.

Ἔπειτα δὲν εἶχον μόνον νὰ περιεργασθῶσιν ὅλα τὰ ἐσχάτως κομισθέντα εἴδη τῶν νεωτερισμῶν, περὶ ὧν ἀνέγνωσαν τὴν προτεραίαν εἰς τὴν τελευταίαν στήλην τῶν ἐφημερίδων. Συνέπεσε νὰ συναντήσουν καθ' ὁδὸν ἢ ἐντὸς τῶν καταστημάτων τόσας γνωρίμους καὶ ἔπρεπε νὰ ἀνακοινωθοῦν ἀλλήλαις τόσα καὶ τόσα νέα, περὶ τοῦ συνοικεσίου τῆς δεῖνα, τῶν ἐρώτων τῆς ἄλλης, ἢ τῶν τρυφερῶν παρεκτροπῶν ἐκείνης, νὰ καταστρώσουν, ἐν ἄλλαις λέξεσι, μίαν ἀκόμη φορὰν τὰ κατάστιχα, τὰ ὁποῖα ἑκάστη κυρία ἀνεπτυγμένη κρατεῖ διὰ τὰς ἄλλας ἐν θαυμαστῇ ἀληθῶς λεπτομερείᾳ.

Καὶ οὕτω πως, ἀνεπαισθήτως, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσουν σχεδόν, παρῆλθεν ἡ ὥρα. Ἐπὶ τέλους καὶ κάτι ἠγόρασαν, μικρὰ πράγματα, ἀξίας μόλις 30—40 δραχμῶν, τὰ ὁποῖα παρηγγέλθη ὁ μικρὸς ὑπηρέτης τοῦ καταστήματος νὰ φέρῃ τὸ ἑσπέρας εἰς τὸν οἶκον μετὰ τοῦ λογαριασμοῦ.

Καὶ πρὶν ἐπανακάμψουν οἴκαδε, ἐθεώρησαν καλὸν νὰ κάμουν ἕνα-δύο γύρους εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου, διότι ἦτο ἡ ὥρα τοῦ περιπάτου.

Ὁ σύζυγος ἐπανέρχεται τὸ ἑσπέρας βλασφημῶν καὶ πυρέσσων. Ἡ αὐτὴ καὶ πάλιν ἐρημία ἐν τῷ οἴκῳ.

Μετὰ μικρὸν κρούεται ἡ θύρα. Δόξα τῷ Θεῷ! ἐπέστρεψαν τέλος πάντων! Καὶ ὅμως

Δὲν ἦσαν ἐκεῖναι. Ἦτο ὁ ὑπηρέτης τοῦ καταστήματος, κομίζων τὸ δέμα καὶ τὸν λογαριασμὸν εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ἐμφανισθέντα ἀνυπόμονον σύζυγον, ὅστις μένει ὡσεὶ ἀπολιθωθεὶς μὲ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας καὶ χαῖνον τὸ στόμα.

Ἐν τῷ μεταξὺ καταφθάνει καὶ ἡ κυρία μετὰ τῆς πρεσβυτέρας θυγατρός της. Εἶνε κατάκοποι καὶ νήστεις σχεδόν. Ἔχουν ἀνάγκην φαγητοῦ καὶ ὀλίγης ἡσυχίας.

Ἀλλ' ἡ Μαρία, ἡ ἀπρόσεκτος, ἀφῆκε τὸ φαγητὸν καὶ ἐγκάη, διότι κατεζήτει μετὰ τοῦ ἐξαδέλφου της τὸν λωποδύτην, ὅστις ὑπεξῄρεσε πρὸ μικροῦ τὰς ὄρνιθας ἐκ τῆς αὐλῆς καὶ μερικὰ σκεύη ἐκ τοῦ μαγειρείου...

Ἡ νεωτέρα κόρη ἐπανέρχεται μελαγχολικὴ καὶ σύννους, παρακαλοῦσα τὴν ἀδελφήν της νὰ τῇ προμηθεύσῃ τὰ «Ἀπόκρυφα τῶν Παρισίων» καὶ τὸν Βοκκάκιον, περὶ ὧν τῇ εἶχε λαλήσει ὁ εὐαίσθητος φοιτητής, ὁ υἱὸς τῆς γειτονίσσης ...

Καὶ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς εἰκόνος, δύο γείτονες μεταφέρουν ἐπὶ τῶν χειρῶν τὸν ἄτακτον Νῖκον, ἀπολοφυρόμενον, μεμωλωπισμένον, καταβορβορωμένον, διότι ἅμαξά τις τὸν εἶχε κατακυλίσει χαμαὶ καὶ ὀλίγου δεῖν συνέτριψε τοὺς πόδας του.

Καὶ ...

* *

Πρέπει νὰ ἦνέ τις πολὺ ἠλίθιος ἢ ἀπειρόκαλος διὰ νὰ ἀρνηθῇ ὅτι αἱ ἀνωτέρω σκηναὶ δὲν ἔχουν πλοκήν, δραματικότητα, ποίησιν, συγκινήσεις, ρωμαντικότητα, ἄξιαι τῆς γραφίδος τοῦ Δωδέ, ποικίλλουσαι τὴν ἀφόρητον μονοτονίαν τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, εἰς ὃν μένουσιν ἀτυχῶς καταδεδικασμέναι πλεῖσται ἀκόμη ἀπλοϊκαὶ οἰκογένειαι, σηπόμεναι ἐν τῇ ἀδιαταράκτῳ εἰδυλλιακῇ των γαλήνῃ, ὡς τὰ λιμνάζοντα ὕδατα, μεριμνῶσαι μόνον περὶ τοῦ ἄρτου, τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς ἡσυχίας των καὶ κοιμώμεναι ὡς αἱ ὄρνιθες, ἀπὸ τῆς ὀγδόης ἑσπερινῆς ὥρας! ...

Ἐν Ἀθήναις, Φεβρουάριος 1887.

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἐβοήθησε, φαίνεται, ἡ χάρις τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἵνα ἐκδηλωθῇ πνευματικωτέρα τις ζωὴ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι οὐδὲ νέαι λυρικαὶ συλλογαὶ ἐξεδόθησαν, οὐδὲ νέος τις σύλλογος φιλολογικὸς συνιστάθη· πλὴν ἀλλ' ὅμως ἡ φιλολογικὴ παραγωγὴ δὲν καθυστέρησε τούτου ἕνεκα, μετὰ χαρᾶς δ' ἀνεγινώσκοντο ἐν ταῖς ἐφημερίσιν αἱ ἀγγελίαι τῶν διαφόρων ἀναγνωσμάτων, εἴτε ὁμιλιῶν, καὶ ἡ νεολαία ἰδίᾳ μετ' εὐαρεσκείας ἐσημείου τὰς ὥρας, καθ' ἃς ταῦτα θὰ ἐγίνοντο, ἵνα παράσχωσιν αὐτῇ ὥρας τινὰς διανοητικῆς τέρψεως καὶ διδασκαλίας.

Ὁμολογουμένως ὁ κόσμος εἶχε βαρυνθῇ κωφῶς τὰς ἑορτάς. Ἐζήτει καί τι θρεπτικώτερον. Διὰ τοῦτο αἱ αἴθουσαι τοῦ Παρνασσοῦ πληροῦνται καθ' ἑκάστην ἑσπέραν, ... [illegible]

* *

Ὁ κ. Ἰγνάτιος Μοσχάκης, διαπρεπὴς ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν θεολόγων, ἀνέγνω ὡραίαν πραγματείαν αὐτοῦ «περὶ ψυχῆς καὶ ἐγκεφάλου.» Ἂν τὸ θέμα ἦτο ἡ καρδία, θὰ ἐδικαιολογεῖτο ἀρκούντως ὁ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Παρνασσοῦ συνωστισμὸς τῶν πολυαρίθμων κυριῶν, αἵτινες ἔσπευσαν νὰ τὸν ἀκούσωσιν. Ἀλλὰ ὡραία ἐπίκαιρος παρέκβασις τοῦ εὐγλώττου ἀγορητοῦ, ἀποδεικνύουσα ὅτι ἀπὸ ἐπόψεως ἐγκεφάλου καὶ ψυχῆς οὐδεμία ὑπάρχει μεταξὺ γυναικὸς καὶ ἀνδρὸς διαφορά, τόσῳ ἐνεθουσίασε τὸ ἀκροατήριον... ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ὥστε οἱ πάντες ἐπεκρότησαν. Διὰ τῆς πραγματείας του, ἐν ᾗ διεφαίνετο καὶ δύναμις ἐπιχειρημάτων, καὶ πλοῦτος γνώσεων — οὐχὶ μόνον θεολογικῶν — ὁ κ. Μοσχάκης ἀντεπεξῆλθε κατὰ τῶν ὑλιστικῶν ἐκείνων θεωριῶν, δι' ὧν ἡ θετικὴ ἐπιστήμη πειρᾶται νὰ μειώσῃ γόητρα συντελοῦντα κατ' αὐτὸν περισσότερον, ἢ αἱ διδασκαλίαι της, εἰς τὴν εὐημερίαν τῶν κοινωνιῶν καὶ τῶν ἀτόμων.

* *

Ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Πανεπιστημίου ἄλλη πολυπληθεστάτη συνάθροισις. Ὁ κ. Ν. Καζάζης, ἐπανερχόμενος εἰς τὴν ἕδραν τοῦ Φυσικοῦ Δικαίου, ἀπήγγειλεν εἰσαρκτήριον, ἀναφερόμενον εἰς τὰ τῆς Μεγάλης Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως καὶ εἰς τὴν ἐπίδρασιν αὐτῆς. Παρακολουθῶν δὲ τὰς ἰδέας τῆς προοδευτικῆς σχολῆς, ἐρευνῶν, συγκρίνων τὰ πορίσματα τοῦ Δικαίου, τῆς Ἱστορίας καὶ τῆς Φιλοσοφίας, συνήρπασε τὸ ἀκροατήριόν του δι' ἀποστροφῶν εὐφραδῶν, ἐν αἷς ἡμιλλῶντο ἐπὶ κάλλει αἱ ἐκφράσεις τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς ἀληθείας.

Ἰδίᾳ δ' ὁ ἐπίλογος αὐτοῦ, ἐν ᾧ σοφαὶ περὶ τοῦ ἐνεστῶτος ὑποθῆκαι, ἐξῆρε τὸ φρόνημα τῶν ὁμιλητῶν του καὶ ἀνεπτέρωσε πολλὰς αὐτῶν περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδας.

* *

Ἐκλεκτὴ ὁμήγυρις ἠκροᾶτο ἐν τῷ *Παρνασσῷ* πάλιν τῶν περιπαθῶν στίχων τοῦ προσφιλοῦς ποιητοῦ Ἀριστ. Προβελεγγίου. Τὸ ἀπαγγελθὲν ἐπικολυρικὸν αὐτοῦ ποίημα «ὁ *Κατηραμένος ναύτης*» μὲ τὰς γραφικάς, μυστηριώδεις, φοβερὰς κάποτε, ἢ θλιβερὰς εἰκόνας του εὐηρέστησε καὶ συνεκίνησε τοὺς πάντας. Παραφερθείς ποτε, ὁ ναύτης ἐτόλμησε νὰ ἐγείρῃ ἀπειλητικὴν κατὰ τῆς μητρός του χεῖρα καὶ ἡ μήτηρ τὸν κατηράσθη νὰ πλανᾶται αἰωνίως, ἄθυρμα τῶν τρικυμιῶν, ἐξόριστος τῆς πατρίδος του, ξένος ἐγκαταλελειμμένος, μέχρις ὅτου εὑρεθῇ ἁγνή τις ψυχή, ἥτις νὰ τὸν συγχωρήσῃ παρέχουσα αὐτῷ τὴν ἀγάπην της. Καὶ εὑρέθη ἡ σώτειρα ἄγγελος. Ἀλλὰ τοῦ κατηραμένου ναύτου τὸ ἁμάρτημα ἦτο βαρύ, καὶ ἦλθεν ὁ Χάρων ἐν τῇ στιγμῇ τῆς ἀπολυτρώσεως, ἵνα τῷ ἐπιβάλῃ καὶ τοῦ αἰωνίου χωρισμοῦ τὴν τιμωρίαν.

Ἦτο περιπαθής, συγκινητικώτατος καὶ πλήρης διδασκαλίας «ὁ *Κατηραμένος ναύτης*» τοῦ γλυκυτάτου ποιητοῦ.

* *

Ἀξιοπαρατήρητος ὁ ἀριθμὸς τῶν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐρχομένων ἐνταῦθα περιηγητῶν. Ἄγγλοι, Γάλλοι, Γερμανοί, Δανοὶ πάσης ἐθνικότητος καὶ παντὸς φύλου ξένοι σπεύδουσι νὰ ἐπισκεφθῶσι τοὺς ἱεροὺς τῆς καλλιτεχνίας τόπους καὶ νὰ προσκυνήσωσι μετὰ σεβασμοῦ ὅ,τι ἐκληροδότησεν ἡμῖν ἡ γεραρὰ ἀρχαιότης. Ὅπως αἱ χελιδόνες ἀναμένουσι τὴν ἄνοιξιν, ἵνα σπεύσωσιν εἰς τὰ εὔκραῆ κλίματα, οὕτω τὴν ἀναμένουσιν ἐπίσης καὶ οἱ προσκυνηταὶ τῆς ἀρχαίας δόξης καὶ ἔρχονται νὰ ἴδωσι τὰ ἐρείπια τῆς ἑλληνικῆς καλαισθησίας καὶ χάριτος, φωτιζόμενα ἀπὸ τὸν εὔηλιον τοῦ Μαρτίου οὐρανόν. Τὸ τοιοῦτον ἐπιβάλλει ἡμῖν παντοίας ὑποχρεώσεις· ὅσῳ ὀλιγώτεροι διαβάται κατασυντρίβωσι ὑπὸ σπευδουσῶν ἁμαξῶν, ὅσῳ ὀλιγώτερα χάσματα ἐν ταῖς κεντρικωτέραις ὁδοῖς, ὅσῳ ὀλιγώτερα ἐγκλήματα ἐν τῷ ἀστυνομικῷ δελτίῳ, ὅσῳ τέλος ὀλιγώτερα ᾄσματα ἐν τοῖς ζυθοπωλείοις, τόσῳ πλειοτέρα τιμὴ δι' ἡμᾶς τοὺς οὐδὲν ἄλλο ἔχοντας νὰ παραθέσωμεν πρὸς τὴν προγονικὴν εὔκλειαν, εἰμὴ σχετικήν τινα εὐκοσμίαν.

* *

Ἐν τοῖς μεθορίοις, ἄγνωστον πῶς γενομένης ἀνασκαφῆς, ἀνεκαλύφθη πλὰξ ἐνεπίγραφος, ἧς τὸ κείμενον πραγματεύεται *Περὶ ἀπελευθερώσεως δούλων*. Τὸν οἰωνόν, διότι ὡς τοιοῦτος ἐξελήφθη ὑπὸ πάντων, μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐχαιρέτισε τὸ πανελλήνιον. Ἀλλὰ δὲν ἀρκοῦσι πλέον οἱ οἰωνοί. Ἡ ἐποχή, καθ' ἣν τὰ ἐντόσθια σφαγέντος ἀμνοῦ προέδιδον τὰ μέλλοντα, παρῆλθεν ἀνεπιστρεπτεί.

Ἤδη ἀπαιτοῦνται ἔργα, θυσίαι, ἐγκαρτέρησις. Φροῦδαι ἐλπίδες, ἂς παύσωσι πλέον οὖσαι τροφὴ ἀπαραίτητος διὰ τὸν στόμαχον παντὸς καλοῦ πατριώτου. Τὸ οἰκοδόμημα τοῦ μέλλοντος θὰ θεμελιωθῇ ἐπὶ τῶν ἔργων τοῦ ἐνεστῶτος, καὶ ἕκαστος συντελεῖ εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῶν ἐθνικῶν πόθων, θέτων ἐν δευτέρᾳ μοίρᾳ τὰ ἴδια συμφέροντα χάριν τῶν κοινῶν.

Φέρει ρῖγος συγκινήσεως τοῦ οἰωνοῦ τὸ ἄκουσμα εἰς πάντα εἶνε ἀληθές.

Ἀλλά, μὰ τοὺς καθ' ἑκάστην πληθυνομένους λαθρεμπόρους, θὰ προυτιμῶμεν αὐτοὶ τοὐλάχιστον εἰς ἄλλα νὰ συγκινῶνται μᾶλλον ἢ εἰς τοὺς οἰωνούς.

* *

Παράδοξος εἴδησις ἐκυκλοφόρει πρό τινων ἡμερῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐβεβαιοῦτο ἐκεῖ μετὰ θετικότητος, ὅτι ἡ καλὴ τοῦ Κέκροπος πόλις, ἡ χαριτωμένη μας πρωτεύουσα, τίς οἶδε ποίαν ἐκτίνουσα τιμωρίαν, ἐκαίετο ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον. Ἐλπίζομεν ὅτι οἱ ἡμέτεροι συμπολῖται οὐδεμίαν θὰ δώσωσι πίστιν εἰς τὴν εἴδησιν ταύτην!

Ο ΦΥΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΦΑΝΑΡΙΟΥ

Ὁ φύλακας τοῦ φαναριοῦ, ποῦ στέκεται χτισμένο,
σ' ἕνα κατάξηρο νησὶ ἐμπρὸς εἰς τὸ κλιμάζι,
ἐβγῆκε ἀπ' τὸν πύργο του μὲ πρόσωπο θλιμμένο
καὶ στὴ βραχιὰ ἐκάθισε, ὅπου τὸ κῦμα σπάνει.

Εἶνε ἡ ὥρα ποῦ σιγὰ πυκνόνει τὸ σκοτάδι,
ψηλὰ γυρίζει ὁ φανὸς στοὺς ναυτικοὺς σημάδι·
φεύγουνε σύννεφα βαριὰ ἀπάνω ἀπ' τὴν πόλι,
ποῦ ἕνα μίλλι ἀντικρὺ σὲ φῶτα λάμπει ὅλη.

Κάθετ' ἐδῶ ἀκίνητος σὰν βράχος στ' ἀκρογιάλι,
τὸ μάτι τὸ πυκνόφρυδο σὲ ἄγρια φλόγα πλέει,
μέσ' τὴν καρδιά του σκοτεινὴ βογκᾶ ἀνεμοζάλη,
καὶ κάπου ἀναστέναγμα τὰ χείλη του τοῦ καίει.

Ἀνήσυχ' ἡ γυναῖκά του δειλὰ τοῦ 'σιμόνει
καὶ μὲ ἀγάπη ἀκουμπᾶ στὸν ὦμο του τὸ χέρι.
«Ἄντρα μου», λέγει, «ὁ καϋμὸς στὸ μνῆμα θὰ σὲ φέρῃ·
λησμόνησε τὴ συμφορά, περάσαν δέκα χρόνοι.»

«Ὁ πόνος ὁ ἀληθινὸς τὰ χρόνια δὲν μετρᾷ·
Ἐνόσῳ ζῶ καὶ ἡ καρδιὰ στὰ στήθη μου σαλεύει,
τρέφεται ἀπ' τὸ αἷμά μου ἡ λύπη καὶ θεριεύει.
Ἄχ, ἡ πληγὴ ποῦ μοὔδωκαν εἶνε πολὺ σκληρά!

«Γιατί νὰ ζῶ, στὴν ἐρημιὰ νὰ σύρνω τὸ κουφάρι,
ν' ἀνάφτω στοὺς θαλασσινοὺς τὸ σωστικὸ φανάρι,
ἀφοῦ ἐμὲ μοῦ σβύστηκε γιὰ πάντα τὸ δικό μου,
ἡ κόρη, τὸ καμάρι μου, τὸ φῶς τῶν γηρατειῶ μου!

«Γιατί, ἀφοῦ μὲ τὴν τιμὴ γυρίζει λερωμένη,
γιὰ μένα ἐξεγράφτηκε καὶ εἶν' ἀποθαμμένη.
Ἀπατεῶνας πλάνεσε κι' ἄφηκε τὸ παιδί μου,
καὶ ἔγινε περίγελως τοῦ κόσμου ἡ τιμή μου!

«Γυναῖκα ἔγινε κακή, σὲ σπήτια κακὰ τρέχει!
τὸ αἷμά μου, τὸ αἷμά μου, τὸ τίμιο ὄνομά μου,
τὸ μόνο θησαυρὸ φτωχοῦ, τὸ μόνο στόλισμά μου,
μέσα στὰ καταγώγια καθεὶς στὸ στόμα ἔχει!

«Νὰ ξοριστῶ ἐδέχτηκα στοὺς ἔρμους αὐτοὺς τόπους,
στὴν ἐρημιὰ τοὺς πόνους μου καὶ τὸ κορμὶ νὰ θάψω,
νὰ μὴ θωροῦν τὰ μάτια μου τὴ γῆ καὶ τοὺς ἀνθρώπους,
τὰ χέρια μου στὰ αἵματα τοῦ πλάνου νὰ μὴ βάψω.

«Μὰ βάφεται στὸ αἷμά του ὁ νοῦς μου καθεμέρα!
ἐγὼ τοῦ σχίζω τὴν καρδιά, κ' ἡ λύπη τὴ δική μου.
Ὅσαις ἡ ὥρα ἔχει στιγμαῖς, καὶ ὥραις ἡ ἡμέρα,
τόσαις ἀνοίγω μαχαιριαῖς στὰ στήθη τοῦ ἀτίμου!»

«Σώπα! σὲ χῶμα τ' ἄκαρπα πέφτ' ἡ παρηγοριά σου,
ὅπου ἀγκάθια μοναχὰ φυτρόνουν καὶ τριβόλοι.
Κάθισε 'δῶ στὸ πλάϊ μου καὶ ρίξε τὴ ματιά σου
πέρα ἐκεῖ ἀντίκρυ μας στὴ φωτισμένη πόλι.

«Ἔτσι 'νὰ φῶς, καθὼς αὐτά, ἐφώτιζε μιὰ μέρα
μιὰ κόρη ὡσὰν ἄγγελο, ποῦ στὸ ἐργόχειρό της
ἁγνὸ κεφάλι ἔσκυπτε, κοντὰ εἰς τὴ μητέρα
γύρω γαλήνη οὐρανοῦ στὸ στῆθος ἀθῳότης.

«Τώρα 'νὰ φῶς ἀπ' αὐτὰ ξέρεις πῶς τὴν φωτίζει;
Ἄ ὄχι, μάνα δύστυχη, τί νὰ λυπῶ καὶ σένα;
τί τὸ μαχαῖρι τὸ σκληρὸ ποῦ τὴν καρδιά μου σχίζει
νὰ χώνω μὲ στὰ σπλάγχνα σου ποῦ εἶνε ματωμένα;»

Στὸν ὦμο του ἀκούμπησεν ἐκείνη τὸ κεφάλι
κ' ἔχυνε δάκρυα φωτιά· κλαίει κι' αὐτὸς μαζί της·
ἐνῶ τὸ κῦμα φούσκονε σιγὰ στὸ περιγιάλι
καὶ μέσ' στὰ νέφη ὁ λαμπρὸς ἐχάθη ἀποσπερίτης.

* * *

Ἔξω σκοτάδι, πίσσα,
ὁ ἄνεμος ἐφύσα,
τὰ κύματα μὲ λύσσα
ἀφρίζουν στὴ στεριά.

Γῆ κι' οὐρανὸς τραντάζει
ὁ κεραυνὸς σπαράζει
τὰ νέφη ποῦ ἁρπάζει
ἡ βία τοῦ βορηᾶ.

Ὡσοῦ ζητᾷ νὰ πάρῃ
νὰ βλέπῃ τὸ φανάρι
ποῦ σὰν οὐράνια χάρι
ψηλὰ φεγγοβολεῖ.

Τοῦ φύλακα τὸ ταίρι,
γλωμὴ σὰν ἀγιοκέρι,
μὲ τὸ Σταυρὸ στὸ χέρι
σιγὰ παρακαλεῖ.

Καὶ τρέμει τὸ ἀσπρισμένο
καὶ θρηνητὴ δέησί της
ἀπὸ καλὴ ψυχή.

Ὁ ἄντρας γονατίζει,
στὸν Πλάστη μουρμουρίζει
μιὰ μαύρη προσευχή.

Ἡ γυναῖκά του.

Ἄχ, Πλάστη μου, [illegible] ὥρα,
τὸ [illegible] τώρα
[illegible].

Ὁ φύλακας.

Ἴσως τὸ φίλο σφάζῃ,
φτωχοῦ τιμὴ ἁρπάζῃ!
ἄχ, πνίξε το φονηᾶ!

Ἡ γυναῖκά του.

Σῶσε ἀπ' τὴν ἀνεμοζάλη
γωνιὰ ποῦ μὲ λαχτάρα
πηγαίνει στὰ παιδιά.

Ὁ φύλακας.

Ὄχι! γιατὶ ποιὸς ξεύρει,
τὴ μάνα των ἂν εὕρῃ
σὲ ἄλλην ἀγκαλιά!

Ἡ γυναῖκά του.

Θεέ μου, δὸς βοήθεια
σὲ τρεμασμένα στήθεια
κανεὶς ἂς μὴν πνιγῇ!

Ὁ φύλακας.

Ἴσως πληγαῖς θὰ δώσουν
ἴσως πληγαῖς θὰ νοιώσουν
πικρότεραις στὴ γῆ.

Ἐνῷ σὰν μαῦρος κόρακας μαζὺ μὲ περιστέρια
ἡ μαύρη κ' ἡ καλὴ εὐχὴ πετοῦνε ταίρι — ταίρι
ἀκοῦν' ἔξω κλάμματα στὸ κλάμμα τοῦ ἀνέμου,
χτυποῦν καὶ κράζουν: «Ἄνοιξε τὴ θύρα, χριστιανέ μου!»

Μπαίνει γοργός· στὴν ἀγκαλιὰ κρατεῖ ξανθὸ ζευγάρι·
τρέμουν βρεγμένοι καὶ οἱ τρεῖς, γλωμοὶ [illegible].
«Ἀντάρα μᾶς ἐπλάκωσε μέσ' στ' ἄγριο πέλαγο,
στοὺς βράχους μᾶς ἐχτύπησε, μᾶς ἔσωσαν οἱ Ἅγιοι.

»Στὸ δρόμο μας τὸ σκοτεινὸ ὁ οὐρανὸς σᾶς στέλνει!
— Στέγη ποῦ ἄμοιρος πατεῖ, τὴν εὐλογοῦν ἀγγέλοι.
Θὰ βρῆτε περιποίησι, κλίνη ζεστή, θὰ βρῆτε
τροφὴ νὰ δυναμώσετε, φωτιὰ νὰ ζεσταθῆτε».

Κοιμοῦνται οἱ ταλαίπωροι, ἀγκαλιαστοὶ κοιμοῦνται,
τὰ τρομασμένα στήθη τους ὁ ὕπνος βαλσαμόνει,
κυλάει ἔξω ἡ βροντή, γῆ κι' οὐρανὸς χτυποῦνται,
καὶ λάμπει μέσα ἡ φωτιά, παρηγοριὰ ξαπλόνει.

Καὶ ἡ καλὴ τοῦ φύλακα γυναῖκ' ἀποκοιμήθη
μὲ ἡσυχὴ καὶ δροσερὴ συνείδησι στὰ στήθη.
Ὁ ἄντρας της ὅπου βωβὸς μὲ χαλασμένο χρῶμα,
ἀνέβη τὸ φανὸ νὰ δῇ, δὲν φάνηκεν ἀκόμα.

Μονάχος ἐδῶ κάθεται, τὸ μάτι φλόγες βγάζει,
ἀναμαλλιάρα κεφαλὴ στὰ χέρια του βαστάζει·
«Τὸν ἔχω μέσ' στὰ νύχια μου, καὶ τρέμει ἡ ψυχή μου·
μήπως αὐτὸς λυπήθηκε νὰ πάρῃ τὴν τιμή μου;

«Ξύπνα, καρδιά! ξυπνήστε καὶ ἐσεῖς φρικτοί μου πόνοι,
στίγματα τοῦ βρεξοῦ δάκρυα, δυστυχισμένοι χρόνοι,
φαρμάκια πούχω ἐπότισα! ὁπλίστε μου τὸ χέρι,
καὶ στῆς τιμῆς μου τὸ φονιᾶ [illegible] σεῖς μαχαίρι!

«Εἶνε αὐτός! τὸν στέλλεις σύ, Θεὲ δικαιοκρίτη!
Ἐγὼ θὰ κρίνω· ἄμποτε τὸ θῦμα θυσία γίνῃ!
Γιατὶ ἐκείνους, ποῦ φτωχοῦ ξεθεμελιόνουν σπήτι,
ἐλεύθερους νὰ χαίρουνται ὁ νόμος τοὺς ἀφίνει!»

Κατεβῇ μὲ ἀπόφασι, ἕνα μαχαῖρι ἁρπάζει,
στὴν κλίνη ποῦ κοιμοῦνται οἱ ξένοι πλησιάζει.
Εἰς τὴν εἰκόνα ἐμπρός της ἐφώτιζε καντήλι
τὰ κουρασμένα μάτια των μὲ ἅγιο φῶς ἐφίλει!

Τὸ ἕν' ἀπ' τὰ παιδάκια τους τὸ εὔμορφο κεφάλι
ἀπάνω στοῦ πατέρα του τὸ στῆθος εἶχε βάλει·
ἐνῷ τὸ ἄλλο ἔρριχνε τὸ χέρι τὸ λευκό του,
μὲ ἀγγελικὸ χαμόγελο τριγύρω στὸ λαιμό του.

«Ἄχ, ἔχεις ἁγίους γύρω σου καὶ φυλακτὰ κοντά σου!»
μουρμούρισεν ὁ φύλακας, κι' ἀφίνει τὸ μαχαίρι.
«Ἔχεις ἀγγέλους γύρω σου, τὰ ἄκακα παιδιά σου!
δὲν θὰ τὰ κάμῃ ὀρφανὰ τὸ ἐδικό μου χέρι».

«Πήγαινε! μὲ τὸ αἷμά σου τὴν κλίνη δὲν λερόνω,
ποῦ μιὰ φορὰ γιὰ θάνατο κ' ἐγὼ θὰ καταπέσω.
Δὲν σὲ σκοτόνω, μὰ ποτὲ δὲ θὰ σὲ συγχωρέσω!
Ἔχω καρδιὰ γιὰ νὰ πονῶ, μὰ ὄχι νὰ σκοτόνω!»

Ἡ μαύρη νύκτα πέρασε καὶ ἡ ἀνεμοζάλη,
ὁ ἥλιος ἀπ' τὰ κύματα πηδᾷ τὰ γαλανά,
φωτίζει τὰ οὐράνια, καθάρια σὰν κρυστάλλι,
φωτίζει χαμηλοὺς γιαλοὺς κι' ὑψηλὰ γκρεμνά.

Ἐφώτιζε τῆς ἀμμουδιαῖς ποῦ ἦσαν σκορπισμένα
κουπιά, μαδέρια καραβιῶν καὶ ξάρτια τσακισμένα,
κ' ἐφώτιζε τὴ θάλασσα π' ἀρμένιζαν τὰ πλοῖα
ποῦ πρόφθασαν κ' ἐσώθηκαν ἀπὸ τὴν τρικυμία.

Ὁ ξένος μὲ τὰ δυὸ παιδιὰ σὲ γρήγορη βαρκούλα
ἐπήγαινε χαρούμενος ἀντίκρυ στὴ χωρούλα.
Ὁ φύλακας ἀπ' τὸ γιαλὸ πέρα ἐκεῖ θωροῦσε·
ὅλα ἦσαν γύρω του χαρά, ἐκεῖνος δὲν γελοῦσε.

Ἕνας παπᾶς πάει ἐμπρός, δυὸ τρεῖς ἀκολουθοῦνε
καὶ ἕνα νεκροκρέββατο στὰ χέρια των βαστοῦνε.
Τρέχει, σὰν νὰ τὴν κυνηγοῦν, ἡ μαύρη συνοδεία,
δὲν συνοδεύει μιὰ ψυχὴ τὴν ἔρημη κηδεία.

Σκληρὸ μαχαῖρι ἔνοιωσε ὁ φύλακας στὰ στήθη,
τὸ φῶς του ἐσκοτίσθηκε, τὴν κόρη του θυμήθη·
Ἔτσι κ' ἐκείνη ἔρημη μιὰ μέρα θὰ τὴν θάψουν,
κανεὶς δὲν θὰ τὴν λυπηθῇ, μάτια δὲν θὰ τὴν κλάψουν.

Ἄχ, ἡ καρδιά του μάτωσε καὶ μαῦρο δάκρυ χύνει·
σὰν νὰ τοῦ ἔλεγε κανεὶς πῶς ἡ κηδεία κείνη
ἦταν τῆς θυγατέρας του, ποῦ εἶχεν ἀποθάνει.
Κλαίει τὸ κῦμα θλιβερὰ στὸ περιγιάλι σπάνει.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 1887.

ΕΣΠΕΡΙΝΑΙ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ

Η ΠΙΝΝΑ

— Ἐφέραν τίποτε σήμερα;

— Τίποτε· λίγα λάχανα, τὴν αὐγὴ καὶ τὰ πούλησαν μὲ τὸ μπουλμάτο.

— Μωρὲ τί εἴμεστε! καὶ τὸ ροῦχό μας δίνουμε γιὰ τὸ φαγί.

Ὁ γέρω-Δῆμος ἐκίνησε τὴν κεφαλήν, οἰκτείρων τοὺς συγχωρικούς του. Οἱ σύντροφοί του τὸν ἤκουσαν ἄνευ ἀπορίας, γνωρίζοντες τὴν γαστριμαργίαν του ὑπερτέραν παντὸς ἄλλου· ἠδύνατό τις, ὡς ἔλεγον, μὲ μίαν οὐρὰν ἐγχέλεως νὰ τὸν κάμῃ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ μέχρι Πύργου. Ἦτο ἐπίσης γνωστὴ καὶ ἡ φιλαργυρία του. Διὰ κρέμασμα ἂν ἦτο, δὲν ἔδιδεν ἕνα λεπτὸν νὰ ἀπαλλαγῇ. Εἰς τὰ κρασοπωλεῖα, τακτικὰ ἐνδιαιτήματα τῶν χωρικῶν, ὅπου ἐξοδεύουσι διὰ τὸ κρασὶ ὅσα ἀποκτοῦν μὲ τὸν ἄφθονον ἱδρῶτά των, τὸ καλοκαίρι, καὶ μέσα εἰς τὰ κρύα τὸν χειμῶνα, αὐτὸς οὐδέποτε ἐπάτα, ἐκτὸς ἂν προσεφέρετο ἄλλος τις νὰ τὸν κεράσῃ. Καφὲν ἔπινε εἰς τὸ σπῆτι του, προφασιζόμενος ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ πίνῃ τοιοῦτον ἀπὸ τοῦ Πάνου-ρυπαροῦ τρίβοντι καφεπώλου τὰς χεῖρας· δὶς κατ' ἔτος ἔκοπτε τὰ μαλλιά του οὐχὶ εἰς κουρεῖον, ἀλλὰ μὲ τὸ προβατοψάλιδο τοῦ φίλου του Γιαννάκη. Διὰ τὴν φιλαργυρίαν του ἦτο γνωστὸς καθ' ὅλον τὸ χωρίον· τὸν ἐγνώριζαν ὅπως ἐγνώριζον καὶ τὰ καλὰ κρασιά.

— Ἐλᾶτε πᾶμε νὰ κεράσῃ ὁ γέρω-Δῆμος, εἶπεν ἕνας ἐκ τῶν συντρόφων του.

— Ἀλήθεια τὴν πέτρα πάτησε· [illegible] χουβαρντᾶς, εἶπεν ἄλλος.

— Πᾶμε, ἐγὼ κερνῶ, εἶπε τρίτος διδων εἰς ἕνα ἕκαστον τεμάχιον ψητοῦ ὀκτάποδος διὰ *μεζέν*.

Καὶ ὅλοι ἐπορεύθησαν εἰς τὸ κρασοπωλεῖον, συζητοῦντες περὶ τῆς τεσσαρακοστῆς καὶ τῶν φαγητῶν της, ἀνακοινοῦντες δ' ἀλλήλοις τὰ ὀψώνιά των.

— Ἐσύ, γέρω, τί ἔχεις σήμερα; ἠρώτησεν ὁ Τσουκαλᾶς τὸν γέρω-Δῆμον.

— Ἀδερφέ, τί νὰ σοῦ εἰπῶ, εἶπεν οὗτος ὑψῶν τοὺς ὤμους, ἤθελα νὰ νηστεύω, γέρος ἄνθρωπος, ἀλλὰ δὲ βρίσκεις καὶ τί νὰ φᾶς· λίγο ἀρνάκι ἔβαλα 'ς τὸν ντάβα.

— Ἐγὼ ἔχω μιὰ πεῖνα!

Ὁ γέρω-Δῆμος παρετήρησε τὸν σύντροφόν του ἔκπληκτος. Εὐθὺς μὲ τὸν λόγον προσέβαλε τὴν ὄσφρησίν του θαλασσία ὀσμή, τόσον δριμεῖα, ὥστε τὸν ἔκαμε νὰ δακρύσῃ· ἡ γλῶσσά του ἀσυνειδήτως ὡσεὶ ἠλεκτρισθεῖσα ἐκινήθη, ἐπλατάγησεν εἰς τὸν οὐρανίσκον καὶ προέκυψε τῶν χειλέων του περιλείχουσα αὐτὰ ὀρεκτικῶς. Εἰς τὴν φαντασίαν του παρέστησαν τὰ μεγάλα ὄστρακα τῆς πίννας ἐρριμμένα κατὰ γῆς καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ἐπὶ τοῦ πινακίου καρυκευμένη προκλητικῶς, μὲ κρομμυδάκια ψιλὰ ψιλά, ὀλίγον μαϊδανὸν καὶ σάλτσαν μελανίζουσαν, ἥδιστον! Καὶ ἐνῷ ταῦτα ἐσκέπτετο ὁ γέρω-Δῆμος, ἐψιθύριζε συγχρόνως:

— Πίννα! πίννα!

— Ναί, πεῖνα, ποῦ δὲν βλέπω τὴν ὥρα!

— Καὶ βέβαια, ὅταν ἔχῃ κανεὶς πίννα, δὲν θὰ βλέπῃ τὴν ὥραν νὰ τὴν φάγῃ. Δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα· δὲν εἶνε νὰ 'πῇς ἀρνὶ ἢ ψάρι· εἶνε πίννα! σπανίως νὰ φέρουν ἀπ' αὐτὴν εἰς τὸ χωρίον· ἠμπορεῖ νὰ περάσῃ ἡ τεσσαρακοστὴ καὶ νὰ μὴ φέρουν καθόλου.

— Νὰ σοῦ 'πῶ, κάνουμε μιὰ δουλειά; εἶπεν αἴφνης ὁ γέρω-Δῆμος εἰς τὸν Τσουκαλᾶν.

— Τί;

— Ἐγὼ ἔχω ἀρνί, εἶπε πλησιάζων εἰς τὸ οὖς του διὰ νὰ μὴ ἀκούσουν οἱ ἄλλοι· ἀρνὶ μικρὸ καὶ παχὺ σὰν τὸ κουρκουφίγκι λυόνει 'ς τὸ στόμα σὰν ζάχαρι· φέρε καὶ σὺ τὸ φαγί σου 'ς τὸ σπῆτι νὰ φᾶμε μαζῆ.

— Ἐγὼ δὲν ἔχω φαγί· πεῖνα ἔχω.

— Πίννα, αὐτὴν τὴν πίννα, φέρ' την.

Τοῦ Τσουκαλᾶ τὸ πρόσωπον ἐφαιδρύνθη εὐθύς· τώρα ἐνόησε καλά: ὁ γέρω-Δῆμος τὴν ἀκατάσχετον πεῖνά του, ἣν δὲν ἐνθυμεῖτο νὰ ἐχόρτασε ποτὲ ἀφ' ὅτου ἐγεννήθη

μέχρι σήμερον, τὴν ἐσύγχιζε μὲ τὸ ὡραῖον ὄστρακον τῆς θαλάσσης. Δὲν θὰ ἦτο κακὸν νὰ ὠφεληθῇ τῆς περιστάσεως, νὰ τοῦ φάγῃ τοῦ γέρου τὸ ἀρνί, τὸ ὁποῖον λυόνει ὡσὰν τὸ κουρκουφίγκι, καὶ ἔπειτα νὰ τοῦ φουσκώσῃ τὰ μάγουλα. Καὶ ὁ Τσουκαλᾶς ἤδη δὲν ἔβλεπεν ἀληθῶς τὴν ὥραν νὰ καθήσῃ εἰς τὴν τράπεζαν νὰ φάγῃ ἁγνὴ ψωμί, ἐνῷ τόσον καιρὸν τρώγει ξηρὰν ὡσὰν μολύβι μπομπόταν, ἀλετρούγητην, ὡς τὴν λέγουν οἱ βλάχοι οἱ πτωχοί, διότι δὲν χάνουν ποτὲ ἀπὸ αὐτὴν λειτουργιά, καὶ νὰ ροκανίσῃ τὰ ἁπαλὰ ἔτι κοκκαλάκια τοῦ ἀρνίου καὶ ἔτρεχεν ὁ σίελός του, ὡς τοῦ γύφτου, τοῦ φυσῶντος τὴν καραμοῦζαν, ὅταν ἴδῃ λεμόνι.

— Καλά, ἔρχομαι· εἶπεν εἰς τὸν γέρω-Δῆμον.

— Ἔλα, πήγαινε 'ς τὸ σπῆτι καὶ φέρε την· ἐγὼ θὰ καρτερῶ μὲ τὸν σοφᾶ στρωμένο.

Καὶ ὁ γέρω-Δῆμος κατηυθύνθη εἰς τὸν οἰκίσκον του, ἔστειλε τὸ παιδί του νὰ ἀγοράσῃ 50 δράμια μαστίχαν καὶ τὴν ἔπιεν ἀπνευστὶ διὰ νὰ κάμῃ περισσοτέραν ὄρεξιν. Ἔλυσε τὸ κόκκινον ζωνάρι του, ἐχαλάρωσε τὰ λωρία τῆς φουστανέλλας του καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου σταυροπόδι.

— Ἔλα, μωρ' ἀδερφέ, κι' ἔκαμα στὰ μάτια! ἐφώνησε μόλις ἰδὼν τὸν Τσουκαλᾶ.

— Νά, ἔφθασα.

— Καὶ ἡ πίννα;

— Τὴν φέρνει τὸ παιδί.

Καὶ ὁ Τσουκαλᾶς ἔβγαλε τὰ ὑποδήματά του, ἐκάθησεν εἰς τὸν σοφᾶν καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ ἀπλήστως τὸ τρυφερὸν ἀρνὶ τοῦ γέρω-Δήμου. Οὗτος ἔτρωγεν ἀπὸ ὀλίγον, ἵνα μὴ χαλάσῃ τὴν διάθεσίν του καὶ δὲν ἠμπορῇ νὰ φάγῃ πίνναν, προθύμως δὲ ἔθετεν ἐπὶ τοῦ πινακίου τοῦ συντρόφου του ἵνα τὸν χορτάσῃ, ἐνδιαφερόμενος. Ἀλλὰ ἡ πίννα δὲν ἤρχετο, τὸ παιδὶ δὲν ἐφαίνετο. Πολλάκις ὁ γέρω-Δῆμος ἠπατήθη, νομίσας ὅτι ἤκουσε πατήματα εἰς τὴν κλίμακα, καὶ ἔθετε καθαρὸν πινάκιον πρὸ αὐτοῦ, δὶς δὲ ἠγέρθη τῆς τραπέζης νὰ παρατηρήσῃ ἀπὸ τοῦ παραθύρου εἰς τὸν δρόμον. Ἀλλ' ὁ Τσουκαλᾶς ἔτρωγεν, ἔτρωγε λαιμάργως καὶ ἔπινε κατὰ κόρον ἐκ τοῦ μελανοῦ οἴνου τοῦ οἰκοδεσπότου, ὃν ἀνεκήρυττεν ἐξαίρετον. Ὅτε δὲ ὁ γέρω-Δῆμος παρετήρησε τὸν *κταβᾶν*, τὸν εἶδε κενὸν φαγητοῦ, πλήρη κοκκάλων μόνον.

— Βρὲ ἀδερφέ, δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ φᾷς πίννα σὰν ἔρθῃ!

— Σὰν ἔρθῃ; ἦρθε κι' ἔφυγε! εἶπεν οὗτος ἐγειρόμενος τοῦ σοφᾶ.

— Ἦρθε!

— Βέβαια· τὴν πεῖνα τὴν εἶχα ἐγώ· τώρα ἔφαγα κ' ἐχόρτασα.

Ὁ γέρω-Δῆμος ἐνόησε τὴν φοβερὰν ἔννοιαν τῶν λόγων του· ἐσκέφθη τὰ ἔξοδά του, τὸ φαγί του, τὰς εἰρωνείας τῶν χωρικῶν·

— Ἄτιμε! εἶπε μετ' ἀγανακτήσεως, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τῆς ἕδρας του ἐξηντλημένος.

K.

Η ΕΠΑΙΤΕΙΑ

Κατὰ τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς τὸ χρυσίον ἐδαπανᾶτο ἀφειδῶς καὶ οἱ πάντες φιλοστόργως φερόμενοι πρὸς τοὺς ἑαυτούς των ἐπεζήτουν τὰ μέσα, δι' ὧν ἐπὶ ἑκάστης ὥρας ἢ στιγμῆς θὰ ἐπέθετον τῆς εὐθυμίας καὶ τῆς χαρᾶς τὴν σφραγῖδα, κατ' ἐκείνας ἀκριβῶς τὰς ἡμέρας, ἐν μιᾷ τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν ὅμιλος διαβατῶν ἐγένετο μάρτυς τῆς σκηνῆς, ἧς ἀλγεινὴ ἡ ἀνάμνησις καὶ ἀλγεινοτέρα ἡ περιγραφή.

Ἵστατο ἀτυχὴς γραῖα ἐπαῖτις εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα ἐξαιτουμένη τῶν διαβατῶν τὸ ἔλεος. Τούτων ἄλλοι μὲν παρήρχοντο σπεύδοντες, ἄλλοι δὲ σπανιώτεροι ἐβράδυνον ἐπὶ στιγμὴν τὸ βῆμα καὶ ἐζήτουν κερμάτιόν τι ἐν τῷ θυλακίῳ καὶ ἔτεινον ἐπίσης τὴν χεῖρα πρὸς τὴν ἐπαῖτιδα· καὶ συνηντῶντο αἱ δύο χεῖρες, ἡ τῆς πενίας καὶ ἡ τῆς χάριτος, καὶ μέγα ἐπελείπετο μυστήριον, τὸ μυστήριον τοῦ ἐλέους. Τοιαύτας σκηνὰς βλέπομεν συνεχῶς, συνηθέστατα. Ἀλλ' εἶνε πάντοτε συγκινητικαί, ἡ δὲ τεινομένη χείρ, εἴτε διὰ νὰ δώσῃ εἴτε διὰ νὰ λάβῃ, ὡς ἡ χεὶρ μαγνητιστοῦ, ἔχει πάντοτε τὴν δύναμιν νὰ προκαλέσῃ ἐντυπώσεις, ἓν βλέμμα συμπαθές, ἕνα παλμόν.

Ἡ ἐπαῖτις ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ παρήρχοντο πρὸ αὐτῆς οἱ διαβάται, ὅτε εἷς τούτων ἵσταται, καὶ πρὸς τὴν χεῖρα καὶ ἄλλη ἀντιτείνεται χείρ. Ἀλλ' οἴμοι! δὲν ἦτο τῆς χάριτος, ἡ εὐλογημένη, ἐλεοδότις· ἦτο ἡ χεὶρ τῆς ἐξουσίας. Ἡ γραῖα ἐπαῖτις ἔρρηξε κραυγὴν τρόμου, ἀποπνιγεῖσαν παρευθὺς ἐν μέσῳ βροντωδῶν διαταγῶν διδομένων αὐτῇ διὰ τόνου χυδαίου, καὶ ὁ σπεύδων πρὸς τὴν χαρὰν διαβάτης ἔστη πρὸς στιγμήν, ἵνα μάθῃ τὴν αἰτίαν τοῦ συμβαίνοντος.

* *

Ἡ αἰτία εἶνε παλαιά· ἀπαγορεύεται ἡ ἐπαιτεία· ἔχει πᾶς τις τὸ δικαίωμα νὰ πεινᾷ, νὰ ἔχῃ τέκνα ῥιγοῦντα ἐκ τοῦ ψύχους καὶ γυμνητεύοντα, σύζυγον κλινήρη καὶ πάσχουσαν· ἀλλὰ νὰ ἐπαιτῇ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα. Εἶνε πολὺ φιλόστοργος! ἡ κοινωνία πρὸς ἑαυτήν· τὸ εἴπαμεν· διατί νὰ πάσχῃ; διατί νὰ ὑφίσταται συγκινήσεις εἰς τὴν θέαν τῆς ἐπαιτούσης γραίας· διατί νὰ διακόπτῃ τὴν ἠρεμίαν τοῦ βίου της ὁ διερχόμενος πάσχων, ὁ ἀνάπηρος, ὁ γυμνητεύων;

Ἡ γραῖα ἠρνεῖτο νὰ παρακολουθήσῃ τὸν ὑπηρέτην τῆς ἐξουσίας· οὗτος δέ, ὑπείκων εἰς δεδομένας διαταγάς, ἀλλ' ἀγνοῶν ὁ τάλας πῶς νὰ συγκεράσῃ τὴν σκληρὰν ἀπαίτησιν διὰ λόγου μειλιχίου, ἐπέτεινε τὴν φωνὴν μέχρις ἀγριότητος.

Μετηλλάγη τότε καὶ ἡ φωνὴ τῆς γραίας καὶ ἀπὸ παραπόνου κατέστη κλαυθμηρά. Τὸ τοιοῦτον παρώξυνε τὸν ἄνθρωπον· οὗτος δέ, εἰς τὴν ἀγριότητα τῆς φωνῆς προσθέτων τὴν βίαν, ἥρπασε τὴν τεταμένην ἔτι δεξιὰν τῆς γραίας καὶ τὴν συνέθλιψεν ἰσχυρῶς. Δάκρυα ἐκάλυψαν τότε τὴν ὠχρὰν λιπόσαρκον μορφὴν τῆς πρεσβύτιδος καὶ βαθὺς στεναγμός, περικλείων κατάραν ἴσως φοβεράν, ἐξέφυγε τοῦ στήθους της· ἡ ταραχή της διέδραμε τὸν ὅμιλον τῶν παρισταμένων· παρενέβησαν τινὲς καὶ ὁ ἀστυνομικὸς φύλαξ, μὴ ἔχων, φαίνεται, οὐδ' αὐτὸς πεποίθησιν εἰς τὸ δίκαιον τῆς ἀπαιτήσεώς του, ἢ ἔχων, τίς οἶδε, καὶ αὐτὸς γραῖαν μητέρα, ἀφῆκε τὴν κάτισχνον τῆς ἐπαίτιδος χεῖρα, ἐφ' ἧς ἐνετυποῦντο ἔτι οἱ τύποι τῶν δακτύλων του, καὶ δὲν ἐπέμεινεν εἰς τὴν ἀξίωσίν του νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ἡ παραβᾶσα τὴν ἀστυνομικὴν διαταγήν, ἵνα ὑποστῇ τὴν ποινὴν τοῦ ἁμαρτήματός της. Τὴν ἐγκατέλιπεν, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ῥητὸν ὅρον νὰ μὴ τὴν ἴδῃ πλέον ἐπαιτοῦσαν, οὐδ' αὐτός, οὐδ' ἄλλος τις τῶν συντρόφων του.

Βεβαίως οἱ ἀπολύτως ἀπαγορεύοντες τὴν ἐπαιτείαν θὰ ἔχωσι λόγους πρὸς τοῦτο ἰσχυρούς· ἀλλὰ βέβαιον ἐπίσης, ὅτι οἱ λόγοι οὗτοι δὲν εἶνε τῆς καρδίας των ὑπαγορεύσεις.

Εἶνε λοιπὸν παρ' ἡμῖν τόσα πολλὰ τὰ πτωχοκομεῖα καὶ τὰ ἄλλα φιλανθρωπικὰ καθιδρύματα, ὥστε νὰ ἔχωσι χῶρον ἀρκοῦντα διὰ πᾶσαν ὕπαρξιν, ὑπὸ τῆς δυστυχίας συντριβομένην; Οὐχί. Δυστυχῶς ἀπαιτοῦνται ἰδιαίτερα γνωρίσματα καὶ προσόντα ἔκτακτα, μέσα ἰσχυρά, ἂν θέλετε, ἵνα εὕρωσι δεκάδες τινὲς προνομιούχων τῆς δυστυχίας τὴν ἐπίσημον περίθαλψιν, ἣν παρέχει ἡ ἐπίσημος φιλανθρωπία· ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ τόσοι ἄλλοι δυστυχεῖς, ἀναμένοντες τὸν ἐπιούσιον αὐτῶν ἄρτον ἐκ τῆς ἐλεημοσύνης τοῦ διαβάτου· καὶ ὑπὲρ τούτων πειρᾶται νὰ μεσιτεύσῃ ἡ ἀσθενὴς ἡμῶν φωνή. Ἄφετε τοὺς πάσχοντας νὰ ἐπαιτῶσι· γνωρίσατε μόνον τοὺς ἐμπαρευομένους τὴν δυστυχίαν ἀπὸ τῶν πράγματι τοιούτων· τοῦτο εἶνε δικαίωμα καὶ καθῆκον ὑμῶν· ἀλλὰ τὴν γραῖαν, ἥτις ἔχει νὰ θρέψῃ ὀρφανά, ἥτις δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κρούσῃ τὴν θύραν τῶν εὐαρίθμων τῆς πενίας ἀσύλων, τὸν πάσχοντα, εἰς ὃν ἀρνοῦνται μίαν κλίνην ἐν τῷ νοσοκομείῳ, διότι δὲν ἐπεκάθη ἔτι ἐκεῖ τόσοῦτον ἡ φθίσις του, ἥτις ἐν τούτοις δὲν τῷ ἐπιτρέπει νὰ ἐργασθῇ, ἄφετέ τον νὰ τείνῃ τὴν χεῖρα εἰς τὸ ἔλεος τοῦ διαβάτου.

Καὶ ναὶ μὲν ἐκ τούτου ἀσχημίζει ἡ θέα τῶν ὁδῶν καὶ ταράσσεται τοῦ εὐτυχοῦς ἡ ἡσυχία, ἀλλ' εἶνε καὶ δίδαγμα ὑψηλόν, προκαλοῦν σκέψεις βαθείας καὶ συγκίνησιν ἱεράν ἡ χεὶρ ἡ τεινομένη δι' ἓν τεμάχιον ἄρτου, διότι ὑπομιμνήσκει τῆς τύχης τὰς μεταβολὰς καὶ τὴν ἀλληλοδιαδοχὴν τρικυμίας καὶ γαλήνης τοῦ βίου.

ΑΡΙΑΔΝΗ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗ.

ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἔργα καὶ . . . νύκτες.

Παντοῖαι εἰδήσεις, ἄσχετοι μὲν πρὸς ἀλλήλας, ἀλλ' ἅπασαι ἀναφερόμεναι εἰς τὸ θέατρον, τὸ ἀπηγορευμένον τοῦτο φίλον τῶν Ἀθηναϊκῶν Ἑσπερίδων, ἐκυκλοφόρησαν κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην· διαιροῦνται δ' αὗται εἰς χαροποιὰς καὶ θλιβεράς.

Εἰς τὴν πρώτην τάξιν ἀνάγεται ἡ καὶ διὰ προγραμμάτων ἔτι βεβαιωθεῖσα προσεχὴς ἔναρξις τῶν παραστάσεων Ἰταλικῆς μελοδραματικῆς ἑταιρείας, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Σεραντώνη, ἄρτι ἀφιχθείσης. Τὸ πρόγραμμά της εἶνε πλούσιον εἰς μελοδράματα καὶ πρόσωπα, ἀλλ' ἀγνοοῦμεν ἂν ἐπλουτίσθη ἀναλόγως καὶ ὁ κατάλογος τῶν συνδρομητῶν της. Μετὰ θερμῶν δὲ συστάσεων πρὸς τοὺς φιλομούσους, ἵνα ὑποστηρίξωσιν ἔστω καὶ διὰ τὴν Τισσαρακοστὴν μόνον, τὸν καλλιτεχνικὸν θίασον, ὅπερ οὐ πολλὰ καλὰ λέγουσιν ἡμῖν, προσθέτομεν καὶ διὰ τὸν θιασάρχην ἄλλην τινὰ σύστασιν. Διὰ λόγους κλιματολογικούς, φαίνεται, ἡ καλλιέργεια τοῦ μελοδράματος παρ' ἡμῖν μυριάκις ἀπέτυχε. Συντελοῦσι δὲ πρὸς τοῦτο καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ χειμερινῷ θεάτρῳ ἀτμοσφαιρικαὶ μεταβολαί.

Διὰ τοῦτο τῷ συνιστῶμεν τὸ τοῦ Ἰάγου «Βάλε χρήματα εἰς τὸ πουγγί σου», καὶ ἔπειτα ἂς κηρύξῃ τὴν ἔναρξιν τῶν παραστάσεων! Βεβαιωθήτω δὲ ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ εἰλικρινεστέρα τῶν συμβουλῶν.

*

Δευτέρα χαροποιὰ εἴδησις εἶνε ἡ σύγχρονος ἡ προσεχὴς ἔναρξις ἑλληνικῶν παραστάσεων ὑπὸ τοῦ θιάσου τοῦ κ. Ἀλεξιάδου. Ἀλλ' ἡ εἴδησις αὕτη δὲν ἐπεβεβαιώθη εἰσέτι.

Καὶ ἤδη αἱ θλιβεραί.

Τὰ προσφιλῆ *Ὀλύμπια* κατεδαφίζονται. Δὲν θ' ἀπομείνῃ λίθος ἐπὶ λίθου ἐκ τῆς μικρᾶς κομψῆς ἐκείνης σκηνῆς καὶ τῆς εὐθύμου περιοχῆς, ἥτις κατὰ τὰ τελευταῖα θέρη ἦτο τὸ εὐνοούμενον ἐνδιαίτημα τῶν Ἰταλίδων καὶ τῶν ἰθαγενῶν Μουσῶν, τὸ χαριτωμένον κέντρον τοῦ καλοῦ κόσμου. Ἡ σκληρὰ σκαπάνη θὰ ἀνασκάψῃ καὶ τὸν λοφίσκον ἔτι, ἐφ' οὗ ἠγείρετο, ἵνα ἰσοπεδώσῃ τὸν χῶρον πρὸς τὸ παρακείμενον ἄλσος τοῦ μεγάλου καταστήματος τῶν Ὀλυμπίων, ὅπερ εὐεργετικὴ χεὶρ ἱδρύει ἵνα τὸ δωρήσῃ εἰς τὸ Ἔθνος.

Καὶ δὲν θ' ἀπομείνῃ ἐκεῖ οὐδὲ τὸ μέγα κατάστρωμα τοῦ καφενείου, ἀφ' οὗ οἱ κεκοπιακότες περιπατηταὶ ἐθαύμαζον τὴν γραφικὴν τοῦ Σαρωνικοῦ θέαν, ἀναπνέοντες τὴν ψυχρὰν αὔραν, ἢ ἠκροῶντο μὲ τὸ ἀζημίωτον τὴν μουσικὴν τοῦ μελοδράματος, πίνοντες μέχρι τρυγὸς τὰ νερὰ τοῦ καφενείου, οὐδὲ τὸ παλαιὸν κατάστημα τῆς Ἐκθέσεως, ὅπερ ἐχρησίμευσε... καὶ εἰς τί δὲν ἐχρησίμευσε!

Καὶ ἔπειτα, ἀπὸ μερικὰ ἔτη, ὁ διαβάτης, εἴτε θεατρομανὴς ὑπῆρξέ ποτε, εἴτε ἐρωτομανής, εἴτε ὑδροπότης ἢ ῥωμαντικός, ἢ ἐκθέτης, ἢ τοῦ Ἀραμπῆ θῦμα, ἢ καπνοφάντης ἢ ἐπίστρατος ἢ . . . ἵππος τῆς χωροφυλακῆς!... ἀτενίζων τοῦ ἀνασκαφέντος χώρου, ὅστις τόσας θὰ τῷ διεγείρει τρυφερὰς ἀναμνήσεις, θὰ λέγῃ στενάζων;

— Ἐδῶ ἦτο!

*

Ἡ τελευταία ἀγγελλομένη θεατρικὴ εἴδησις δὲν εἶνε οὔτε ἀπολύτως θλιβερά, οὔτε ἀπολύτως χαρμόσυνος. Εἶνε κρᾶμα γλυκύπικρον ἐντὸς ποτηρίου μυστηριώδους. Δι' ἄλλους ἴσως ἔρχεται εὐάρεστος. Ἡμᾶς τοὐναντίον ἐβύθισεν εἰς σκέψεις. Πρόκειται περὶ τῆς ἐπαναλήψεως τῶν ἐπὶ τόσους ἐνιαυτοὺς διακεκομμένων ἐργασιῶν πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ μεγάλου θεάτρου, ὅπερ ἀνοικοδομεῖ γενναίως ὁ κ. Σύγγρος, διὰ νὰ τὸ δωρήσῃ εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν. Ἐνῷ δὲ τόσον ἐνθαρρυντικὴ εἶνε διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐπιχειρήσεως ἐξ ἑνὸς μὲν τὸ ἀργυρόηχον ὄνομα τοῦ γενναιόφρονος χορηγοῦ, ἐξ ἄλλου δὲ ἡ ἐγνωσμένη δραστηριότης τοῦ ἀντιπροσωπεύοντος αὐτὸν κ. Καμπᾶ, ἐξ ἄλλου, ἀγνοοῦμεν ἕνεκα ποίας σατανικῆς ἐπηρείας, ἐπέρχονται εἰς τινας μαῦραι ἰδέαι ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν. Καὶ φαντάζονται τὸ θέατρον αὐτὸ ὡσεὶ τοὺς στοιχειωμένους πύργους τῶν μυθιστορημάτων, κτιζόμενον καὶ κρημνιζόμενον, ἐγειρόμενον καὶ καταρρέον, ὡς σὰν τὸ κατηράσθη ποτὲ ἀπαισία μάγισσα.

Τώρα ἕκαστος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ φαντάζηται ὅ,τι θέλει, ἡμεῖς δ' ἐσόμεθα οἱ πρῶτοι οἵτινες θὰ χειροκροτήσωμεν ἐπὶ τῇ συντελέσει τοῦ νέου θεάτρου. Ἀλλὰ καλὸν θὰ ἦτο πρὸ πάσης σκέψεως νὰ μελετηθῶσι προγενέστερά τινα παθήματα δημοσίων καθιδρυμάτων πρὸς παραδειγματισμὸν τῶν νεωτέρων. Ἐὰν ἐπὶ παραδείγματι ἐρωτηθῶσι τὰ *Ὀλύμπια* τί ἔπαθον καὶ παρεπονοῦντο τόσον καιρόν, ἂν ἐρωτηθῇ ἡ *Ἀκαδημία* πόθεν ἐπρομηθεύθη τοὺς δύο ἀγροίκους θυρωρούς, οἵτινες μεταμφιεσμένοι εἰς ἀρχαίους φιλοσόφους κοσμοῦσι τὴν εἴσοδόν της, [illegible] καὶ τὰ θέατρα διδασκόμενα ἐκ τῆς ἀποφυγῆς τοῦ ἑνὸς τὰ παθήματα καὶ τοῦ ἄλλου τὰς φρικώδεις καλλιτεχνικὰς προμηθείας.

Ἐνόσῳ δὲ βλέπομεν τὰ πράγματα ἀκολουθοῦντα τὴν συνήθη ὁδόν, ἥτις ἐμάθομεν ἤδη ποῦ καταλήγει, θὰ ἐξακολουθῶμεν φρονοῦντες καὶ γράφοντες, ὅτι δὲν πρέπει νὰ προκαλῶσι τόσον ἐνθουσιασμὸν αἱ ἐργασίαι πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ οἰκοδομήματος, ὅπερ ἐπὶ τόσον χρόνον ἐχρησίμευεν ὡς δεῖγμα τῆς προορατικότητος ἡμῶν καὶ ὡς ἔνδοξον ἐρείπιον τῆς συγχρόνου ἀρχαιολογίας!

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΡΜΟΥ

ΧΑΛΤΑ

Τί εἶνε ὁ ἄνθρωπος! Πρὸ μιᾶς ὥρας γελῶ ὡς παράφρων! καὶ δὲν νὰ ἔρχεται κανεὶς νὰ γελάσῃ ἐπίσης. Ἂν εὕρητε, τί εὐθυμόφανη!

Τὰ ἔθιμα!

Δηλαδὴ εἶνε νὰ κλαίῃ τις μὲ ἐκείνους οἵτινες τὰ ὑποστηρίζουσιν ἀκόμη. Ἀλλ' ἂς ἥσυχοι κάθωνται. Γνωρίζομεν καὶ ἡμεῖς. Ἐπὶ τῆς στενῆς πορίδος, ἥτις μένει γυμνὴ μεταξὺ τοῦ κομβωμένου ἐπιμελῶς χειροκτίου τῆς δεξιᾶς μου καὶ τῆς πολλευκοῦ περιχειρίδος μου, λάμπει ἀκτινοβολοῦν βαρύτιμον ψέλλιον. Μοὶ τὸ ἐδώρησεν... εἶνε ὁλόκληρος ἱστορία πλήρης μυστηρίου καὶ ἔρωτος. Προκαλεῖ βλέμματα θαυμασμοῦ ἐκ μέρους τῶν κυριῶν, νέους δὲ καὶ ἄνδρας πολλοὺς εἴτε ἐν συναναστροφαῖς εἴτε ἐν τῇ ὁδῷ, κινοῦντας εἰς τὴν θέαν του τὴν κεφαλήν πως θλιβερῶς. Τί φθόνος νὰ αἰσθάνωνται! Καὶ ὅμως, Mademoiselle, ἂν ἤμην καὶ ἐγὼ πιστὸς τῶν πατρίων τηρητής, δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ τὸ φέρω τὸ θαυμάσιον αὐτὸ δῶρον. Δὲν θὰ τὸ ἐδεχόμην κἄν, ἢ θὰ τὸ ἐπώλουν ἐν πρώτῃ εὐκαιρίᾳ — ἂς καὶ νὰ ἦτο ἀληθινόν! — διότι δὲν ὑπάγεται εἰς τὰ ἔθιμα.

Ὢ σκαιρίας!

Καὶ à propos· φαντασθῆτε πῶς θὰ σᾶς ἐφαίνετο, ἀντὶ νὰ ἐξακολουθήσω τὸ ψυχροφλέστατον περὶ τῶν demi-saison κάρτγμά μου, ἂν σᾶς ἔλεγον νὰ ἀγοράσητε — δὲν θὰ ἔχετε, ἀφοῦ δὲν πρέπετε βέβαια ποτὲ κατ' οἶκον· τοῦτο βλάπτει τὰς χεῖρας· εἶνε χυδαῖον — ν' ἀγοράσητε ὀλίγην κόκκινην μεταξωτὴν κλωστὴν καὶ ὀλίγην χρυσῆν, νὰ τὰς συστρέψητε καὶ σήμερον ἀκριβῶς, ὅπου εἶνε ἡ παραμονὴ τῆς 1ης Μαρτίου νὰ φορέσητε τὸν *Μάρτη*, γιὰ τὰ καλά. Καὶ νὰ φορέσω καὶ ἐγὼ ἀκόμη, ἀντικαθιστῶν τὸ ψέλλιόν μου διὰ κοκκινοχρύσου κλωστῆς! Τί πεζότης.

Ἂν κατὰ τὴν μακαρίαν ἐκείνην ἐποχὴν κατέφευγον εἰς τοιαῦτα φρικώδη μέσα διὰ νὰ διατηρῶσι τὴν λευκότητα τῆς ἐπιδερμίδος των αἱ δεσποινίδες, εἶνε καὶ τοῦτο μικρὸν δεῖγμα τῆς τότε βαρβαρότητος. Δὲν εἴχομεν ἔτι εἰσαγάγει τὰ τόσα θαυμάσια *Λευκὰ* καὶ τὰ παχύμυρα καὶ τοὺς σάπωνας, δι' ὧν σώζει ἤδη ἡ πρόοδος τὰς ξανθὰς καὶ τὰς μελαγχροινάς, περιτειχίζουσα, ἐξωραΐζουσα, δροσίζουσα ἢ διδοῦσα ἀναλόγως τῶν περιστάσεων, τὸ χρῶμα τῆς αἰδοῦς εἰς τὰ πρόσωπά των!

DANDY.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ἐν τῷ προσεχεῖ τεύχει τῆς «Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος» ἐκδοθήσεται νέα πολύτιμος ἐπιγραφή, ἀνευρεθεῖσα τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐν ταῖς κατὰ τὴν Ἀκρόπολιν ἐνεργουμέναις ἀνασκαφαῖς. Αἱ ἐν ταύτῃ ἱστορικαὶ λέξεις *Αἰσχύλος ἐδίδασκεν* καὶ ἡ βεβαιότης πλέον ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ ἐχαράχθη ἐπὶ *Ἄρχοντος Φιλοκλέους*, πείθουσιν ὅτι πρόκειται περὶ τῆς πρώτης διδασκαλίας τοῦ *Ἀγαμέμνονος*, ὅπερ, ὡς γνωστόν, ἐγένετο ἐπὶ τοῦ ἄρχοντος τούτου, κατὰ τὸ 6' ἔτος τῆς 80ῆς Ὀλυμπιάδος, χορηγοῦντος Ξενοκλέους τοῦ Ἀφιδναίου, οὗτινος ἐπίσης μνημονεύεται τὸ ὄνομα.

Ἡ τρίτη σύνοδος τοῦ Γαλλικοῦ Συνεδρίου τῆς Χειρουργικῆς γενήσεται ἐν Παρισίοις τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1888 ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ καθηγητοῦ κ. Βερνέϊλ. Κατ' αὐτὸ θὰ ἐξετασθῶσι τὰ ἑξῆς ζητήματα· 1) Περὶ θεραπείας τῶν πληγῶν, τῶν προελθουσῶν διὰ πυροβόλου ὅπλου. 2) Περὶ τῆς ὁριστικῆς θεραπείας τῆς ἐντεροκήλης. 3) Περὶ τῶν χρονίων πυήσεων τῆς πλευρᾶς καὶ θεραπείας αὐτῆς. 4) Περὶ τῆς ὑποτροπῆς τῶν νεοπλασμάτων, καθ' ὧν ἐξετελέσθη ἐγχείρησις. Γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Συνεδρίου εἶνε ὁ ἰατρὸς κ. Ποζῆς, πρὸς ὃν δέον ν' ἀποστέλληται πᾶσα ἀνακοίνωσις.

Ἡ ὑποδοχὴ τοῦ κ. Λεκόντ Δελὶλ ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ γενήσεται τὴν 19 προσεχοῦς Μαρτίου. Γνωστὸν ὅτι ὁ ποιητὴς Λεκόντ Δελὶλ θὰ καταλάβῃ τὴν ἕδραν τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ.

Ὁ διάσημος ῥῶσσος συγγραφεὺς

Λέων Τολστόι εξέδωκε νέον δράμα, φέρον τὸν παράδοξον τίτλον: *Ἡ δύναμις τῶν Καπνῶν*, καὶ θεωρούμενον ὡς ἓν τῶν δοκιμωτέρων ἔργων του.

*** Ἐν Βώλῳ ἀξιόλογοι ἐγένοντο ἀρχαιολογικαὶ ἀνακαλύψεις, προκαλέσασαι τὴν ἐσπευσμένην ἐκεῖσε μετάβασιν τοῦ Γεν. Ἐφόρου τῶν Ἀρχαιοτήτων κ. Καββαδία καὶ ἄλλων ἀρχαιολόγων. Ἐντὸς τάφων ἀνευρέθησαν σκελετοὶ ἀνθρώπων, κοσμήματα παντοειδῆ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἠλέκτρου καὶ ἄλλα ἀντικείμενα ὀστέϊνα ἢ ἐξ ἀργίλλου. Αἱ ἀνασκαφαὶ ἐξακολουθοῦσιν.

*** Ἡ ἐν Παρισίοις Ἀκαδημία τῆς Ἰατρικῆς προέβη ἐσχάτως εἰς ἐκλογὴν ἀντεπιστέλλοντος αὐτῆς μέλους. Μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων ἀνεφέροντο οἱ κ. κ. Πικὼ ἐκ Βορδὼ καὶ ὁ ἡμέτερος κ. Ζαμπακὸς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. Κατὰ τὸ ὁριστικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας, ἐξελέγη μέλος ἀντεπιστέλλον ὁ κ. Πικώ, λαβὼν ψήφους 34. Ὁ δὲ κ. Ζαμπακὸς ἔλαβε ψήφους 20.

*** Ἐν Γερμανίᾳ κατὰ τὸ ἔτος 1886 ἐδημοσιεύθησαν ἐν ὅλῳ συγγράμματα καὶ βιβλία παντοίας ὕλης 16,253, ἐνῷ τὸ 1885 εἶχον δημοσιευθῆ 16,305. Ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ 1886 ἐδημοσιεύθησαν 3984 νέα βιβλία καὶ ἐγένοντο 1826 νέαι ἐκδόσεις. Αἱ ἐν ὅλῃ τῇ ὑφηλίῳ δημοσιευόμεναι ἐφημερίδες ἀνέρχονται εἰς 35,000 καὶ ἐν μὲν τῇ Εὐρώπῃ ἐκδίδονται 20,000, ἐν Ἀσίᾳ 3000, ἐν Ἀφρικῇ 300, ἐν δὲ ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις μόναις 12,500. Ἐκ τῶν ἐφημερίδων τούτων 16.500 δημοσιεύονται ἐν γλώσσῃ ἀγγλικῇ, 7,800 ἐν γερμανικῇ, 6,850 ἐν γαλλικῇ. Ἐν τῇ Εὐρώπῃ, ἐν Γερμανίᾳ μὲν ἐκδίδονται 5.500, ἐν Ἀγγλίᾳ 4,000, ἐν Γαλλίᾳ 4,000, ἐν Ἰταλίᾳ 1400, ἐν Αὐστροουγγαρίᾳ 1200, ἐν Ἰσπανίᾳ 850, ἐν Ρωσσίᾳ 800. Μετὰ τὴν Ρωσσίαν ὁ γάλλος στατιστικογράφος κατατάσσει τὴν Ἑλλάδα, «ἐν ᾗ», λέγει, «πᾶν σχεδὸν χωρίον ἔχει καὶ τὴν ἐφημερίδα του!»

Καὶ... δὲν ἔχει ἄδικον, ὑποθέτομεν.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ Η ΦΗΜΗ τοῦ 1887

Ὑπὸ ΖΩΣΙΜΑ ΕΣΦΙΓΜΕΝΙΤΟΥ

Ἐκ Βώλου δύναταί τι ἀγαθὸν εἶναι; Οὕτως ἐρωτᾷ ὁ ἐκδότης τοῦ ἐν Βώλῳ ἐκδοθέντος ἡμερολογίου *ἡ Φήμη*, τὴν ἰδίαν μετριοφροσύνην φαίνεται ἐπιβάλλων καὶ εἰς τὸν τόπον τῆς διαμονῆς του.

Ναί, τῷ ἀποκρινόμεθα ἡμεῖς· δύναται. Ἔστω δὲ μικρὰ ἀπόδειξις τὸ μικρὸν καὶ ἀτημελὲς τοῦτο τομίδιον, τὸ τόσην περιέχον πολύτιμον ἀληθῶς ὕλην.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι οὐδ' ὡς ἡμερολόγιον, ὅπως παρ' ἡμῖν ἐνομοθετήθη πλέον ὁ τρόπος τῆς συντάξεως καὶ κατατάξεώς των, δύναται νὰ κριθῇ, οὐδ' ἔχει τι ἰδιάζον τοῖς ἡμερολογίοις γνώρισμα, πλὴν τοῦ ἑορτολογίου καὶ τῆς χρονολογίας.

Διὰ τοὺς ἐν Θεσσαλίᾳ ὅμως, τοὺς ἐν Βώλῳ ἐξαιρετικῶς, καὶ διὰ πάντα ἀνατρέχοντα εἰς τὰς ἱστορικὰς καὶ ἐθνογραφικὰς πηγάς, ἐξ ὧν ἀπορρέουσιν ἀγαθαὶ γνώσεις καὶ σκέψεις συγκρίσεως τῶν παρῳχημένων πρὸς τὰ σύγχρονα, περιέχει πολλῆς ἀξίας σημειώσεις ἐθνογραφικάς, ἀρχαιολογικάς, γεωγραφικὰς καὶ πολιτειολογικάς, εἰλημμένας ἐκ παντοίων παλαιῶν ἔργων, δυσευρέτων ταχύ, καὶ προδιδούσας μελέτην καὶ ὑπομονὴν οὐκ ὀλίγην.

Τὸ βλέμμα ἡμῶν προσηλοῦται ἐπὶ μικροῦ πίνακος, δημοσιευομένου ἐν ἀρχῇ καὶ περιέχοντος τὸν πληθυσμὸν τῆς ἐπαρχίας Βώλου. Οὐδὲ οὗτος ἔχει τι τὸ νωπόν, ἅτε ἀναφερόμενος εἰς τὸ 1881· ἀλλὰ αἱ εἰδήσεις του φαίνονται ἡμῖν παράδοξοι. Δυσπιστοῦμεν δὲ πρὸς ταύτας, καὶ ἂν ἐπιβεβαιωθῶμεν ὅτι ἐξ αὐθεντικῶν προέρχονται πηγῶν.

Πῶς θέλετε νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἐν ἐπαρχίᾳ γεωργικωτάτῃ περιεχούσῃ 56 χιλιάδας κατοίκων τότε 903 μόνον ἦσαν οἱ γεωργοί, ἐνῷ οἱ ἔμποροι ἦσαν 1865; Ἔπειτα τὸ ὅτι οἱ δημοσιογράφοι εἶνε μόνον 2 ἐν μέσῳ τόσων γνησιωτάτων ἑλλήνων δὲν εἶνε παράδοξον; Ὅτι ἀπέναντι 81 ἰατρῶν ἀπαντῶνται μόνον 10 δικηγόροι, καὶ ἀπέναντι 25 ἐργασίδων πεντήκοντα καὶ εἰς καιδευτέρα [illegible]. Τὸ τοιοῦτον βεβαίως τιμᾷ τὴν καλλιτεχνικὴν τῆς ἐπαρχίας παραγωγήν, ἀλλ' ἐγὼ διὰ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ στατιστικογράφου. Ἔπειτα ἡ παράθεσις 587 ἀγωγιατῶν καὶ 87 μόνον διδασκάλων εἶνε ἀπόδειξις. Καὶ 5 διδασκάλισσαι ἀπέναντι 14 μαγείρων δὲν εἶνε ἄδικον;

Ἀλλὰ τὸ φοβερώτερον πάντων εἶνε ὁ ἀριθμὸς τῶν σημειουμένων ὡς *ἄνευ ἐπαγγέλματος*, ἤτοι 41,013! Τὸ τοιοῦτον θὰ ἦτο αὐτόχρημα βλασφημία κατὰ τῶν κατοίκων, συκοφαντουμένων κατὰ 80 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ὡς ἀργῶν. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἔτι συμπεριλαμβάνωνται τὰ νήπια καὶ αἱ τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλόμεναι γυναῖκες, πάλιν εἶνε παράδοξος ὁ ἀριθμὸς καὶ δὲν τὸν πιστεύομεν πρὸς τιμὴν τῶν ἐργατικωτάτων κατοίκων τοῦ Βώλου καὶ τῶν χωρίων τοῦ Πηλίου.

ΑΤΛΑΣ

γεωγραφικός, τοπογραφικὸς καὶ εἰκονογραφικός

Μετὰ τῶν 28ου, 29ου καὶ 30οῦ φυλλαδίων τῆς *Ἱστορίας τοῦ Ἑλλ. Ἔθνους* τοῦ σεβαστοῦ καθηγητοῦ κ. Κ. Παπαρρηγοπούλου διενεμήθη τοῖς συνδρομηταῖς αὐτῆς καὶ πολύτιμον ἀληθῶς δῶρον, ὁ *Ἄτλας τῆς Ἱστορίας*. Ἐν Εὐρώπῃ μὲν χαραχθεὶς μετὰ κομψότητος πρωτοφανοῦς εἰς ἔργον ἑλληνικόν, ἀλλ' ἰδίᾳ τιμῶν καὶ καταδηλῶν τὴν καλαισθησίαν τοῦ ἐκδότου κ. Ἀνέστη Κωνσταντινίδου. Τὸ κομψὸν τεῦχος προκαλεῖ τὸν θαυμασμὸν ἀπὸ τοῦ ἔξωθεν φύλλου ἔτι, μετὰ τὰ ἐθνικὰ χρώματα καὶ τὰς χρυσοποικίλους εἰκόνας τῶν ἀρχαίων ἀθηναϊκῶν μνημείων. Περιέχει δὲ τοὺς γεωγραφικοὺς πίνακας τῶν ὡραιοτέρων, κυριολεκτικῶς, σελίδων τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας.

Ὁ πρῶτος πίναξ περιλαμβάνει τὸν ἀρχαῖον Ἑλληνισμὸν ἀπὸ τῆς Ἰβηρίας μέχρι τῆς Μηδίας ἐκτεινόμενον, τόσον εὐρὺν καὶ ἀπέραντον, οὕτως εἰπεῖν, ὥστε μόλις πλέον νὰ τολμῶμεν νὰ τὸν ἀτενίζωμεν, οἱ τὰ πολλοστημόριον αὐτοῦ κατέχοντες καὶ δειλιῶντες τοὺς πόθους ἔτι νὰ διαφυλάξωμεν τοὺς ἐθνικούς. Ὅλος λοιπὸν αὐτὸς Ἑλληνισμὸς ἦτο ἄλλοτε; ἐρωτᾷς καὶ εἰς σκέψεις ἀλγεινὰς βυθίζεσαι, κινῶν τὴν κεφαλὴν πρὸ τῆς μικρᾶς ἐκεῖ γωνίας, ἣν μοῖρα μαύρη μόλις ἐπεφύλαξεν ἡμῖν. Ὠκεανοὶ καὶ θάλασσαι δὲν ἤρκουν τότε νὰ τὴν περιβάλωσι, καὶ ἤδη πνίγεται περικεκομμένη πανταχόθεν ἐν μέσῳ τοῦ πτωχοῦ της πελάγους. Εἶτα φυλλομετροῦμεν τὰς ὡραίας σελίδας τῆς Ἑλληνικῆς δόξης, ἐν αἷς αἱ Θερμοπύλαι καὶ αἱ Πλαταιαί, ὁ κόλπος τῆς Σαλαμῖνος, τοῦ Γρανικοῦ αἱ ὄχθαι, ἡ Μαντίνεια.

Δεύτερος πίναξ ἔρχεται ὁ τοῦ Μακεδονικοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐν ᾧ φαίνεται ἐκ Δυσμῶν τὸ φῶς πηγάζον, καὶ φωτίζον τὴν Ἀνατολὴν πέραν μέχρι τῆς Ἰνδικῆς. Καὶ εἶτα ἄλλη πάλιν εὐκλεὴς σελὶς τὴν ἐν Ἰσσῷ καὶ τὴν ἐν Γαυγαμήλοις μάχην περιέχουσα.

Ὁ τρίτος πίναξ περιλαμβάνει τὸν Μεσαιωνικὸν Ἑλληνισμόν, τοῦ συκοφαντουμένου ὑπὸ τῆς ἀμαθείας Βυζαντίου τὰς ἀπεράντους κτήσεις. Ἐπὶ ὥρας ἔστημεν ἡμεῖς θεώμενοι τὰς ἐρυθρὰς γραμμάς, δι' ὧν σημειοῦνται τὰ σύνορα πανταχοῦ· καὶ πόσων, εἴπομεν, αὐτοκρατόρων καὶ Κατσάρων τὸ αἷμα δὲν ἐχύθη ἀφειδῶς ἐκεῖ, ἵνα αἱ προεκτάσεις γίνωσιν ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην.

Τοῦ πίνακος τούτου ἕπονται Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου ἡ ὑπερήφανος ἀρχαϊκὴ μορφὴ ἐν φωτοτυπίᾳ, ἡ τοῦ Βασιλείου τοῦ Β', καὶ δύο εἰκόνες τοῦ παλλαδίου τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος, τοῦ Ναοῦ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, εἰς τὴν θέαν τοῦ ὁποίου ἕνα παλμὸν θὰ αἰσθανθῇ πᾶσα καρδία, ἕνα στεναγμὸν καὶ μίαν εὐχὴν θὰ ἐκφέρῃ πᾶν στῆθος.

Ἀλλ' ἐκ τῆς ἀπογοητεύσεως· μετὰ τὰ ὄνειρα ἡ πραγματικότης· μετὰ τὰς ἱερὰς ἀναμνήσεις τῶν ὡραίων ἐποχῶν, ὁ πίναξ τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἑλληνισμοῦ «μετὰ τῶν παρακειμένων» — ἀντιγράφομεν αὐτολεξεὶ τὴν ἐπιγραφὴν — «Σλαυϊκῶν, Ἀλβανικῶν καὶ Ρουμανικῶν χωρῶν». Καὶ κατωθεν μικρὸς τῆς Κύπρου χάρτης διὰ νὰ προστεθῇ φαίνεται: «καὶ Ἀγγλικῶν (;)».

Τοιαύτας παρήγαγεν ἡμῖν συγκινήσεις ἡ ἐξέτασις τοῦ *Ἄτλαντος*, ὅστις ὡς χαρακτηριστικώτατον πανόραμα τοῦ ἔργου τοῦ κλεινοῦ ἱστορικοῦ, παρέχει ἡμῖν ἡ καλαισθησία καὶ ὁ περὶ τὰ ἐθνωφελῆ ζῆλος τοῦ ἐκδότου τῆς *Ἑλληνικῆς Ἱστορίας* κ. Ἀν. Κωνσταντινίδου.

L'ACHAIE FEODALE

Etude sur le moyen âge en Grèce (1205—1456). Paris 1886.

Ὑπὸ τοιοῦτον τίτλον ἐξέδωκε τὰς πολυχρονίους αὐτῆς μεσαιωνικὰς μελέτας ἡ Βαρώνη Diane de Guldencrone, τὸ γένος de Gobineau.

Ἡ συγγραφὴ αὕτη ἐκ 393 σελίδων καὶ XVI γενεαλογικῶν πινάκων συνισταμένη ὅπως καὶ τὰ σχετικὰ ἔργα τοῦ Buchon οὕτω καὶ αὕτη εἶνε ἀπαραίτητος παντὶ τῷ ἀσχολουμένῳ περὶ τὴν μεσαιωνικὴν ἱστορίαν καὶ ἰδίᾳ τὴν τῆς Ἑλλάδος.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ «ΕΝΩΣΕΩΣ»

ΕΤΟΣ Α', ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1887. ΑΡΙΘ. 5.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ. Πλατεῖα ΚΕ' Μαρτίου, παρὰ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ
ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΜΕΤΑ ΔΕΛΤΙΟΥ
καὶ πωλεῖται λεπτ. 15. Παλαιὰ φύλλα λεπτ. 20.
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ἐν Ἑλλάδι δραχμαὶ 10. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 12.

ΤΙΜΗ ΑΓΓΕΛΙΩΝ. Ὁ στίχος ἅπαξ δρ. 1, δὶς 1,50. Διὰ πλειοτέρας καταχωρίσεις κατ' ἀποκοπήν.

ΕΒΔΟΜΑΣ

Εἰς τοὺς ἐγγραφομένους νέους συνδρομητάς, οἵτινες ἐπιθυμοῦσι ν' ἀποκτήσωσι καὶ τοὺς τρεῖς τόμους τῆς Α' Περιόδου τῆς «Ἑβδομάδος» παρέχονται αὐτοὶ ἀντὶ δραχμῶν 25 μόνον σὺν τῷ παραρτήματι, κατὰ συγκατάβασιν τῆς τέως, παρὰ τὴν νῦν Διεύθυνσιν.

«ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ»

Ἡ ἔκδοσις ἄρχεται ἀπὸ τῆς αὔριον 1ης Μαρτίου

«ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ»

ΧΡΩΜΑΤΟΛΟΓΙΑ

ἤτοι περὶ φύσεως, ὀνομασίας καὶ τῆς χημικῆς συστάσεως τῶν χρωμάτων παρὰ τε τοῖς ἀρχαίοις καὶ τοῖς νεωτέροις.

ὑπὸ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΟΡΔΕΛΛΑ

Μεταλλειολόγου καὶ καθηγητοῦ τῆς Ὀρυκτολογίας καὶ Γεωλογίας ἐν τῷ Στρατ. Σχολείῳ τῶν Εὐελπίδων.

Μετὰ 11 πινάκων ἐγχρόων, εἰς μέγα 4ον, σελ. 188, τιμᾶται δρ. 20, καὶ ἀποστέλλεται ταχυδρομικῶς εἰς τὸν ἀποστέλλοντα τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Ἑβδομάδος».

Αὔριον Κυριακὴν πωληθήσεται καθ' ὁδὸν ἀντὶ λ. 10

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Ι. ΚΟΚΚΟΥ

ὁ *Ἀφανισμὸς τῆς Ἑλλάδος*

κωμικὸν παίγνιον, παρασταθὲν κατὰ τὴν ἀποχὴν τῶν Ἀπόκρεω.

PIANOS ET ORGUES

de tous Facteurs — Autres Instruments

UNION MUSICALE

6, rue de Grammont, ci-devant Bd. St-Denis 18

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΜΠΑΝΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΙΑΤΡΟΣ. Ὁδὸς Πατησίων, Ἀριθ. 3.

Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς.

Ἐκδότης ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Ἐξεδόθησαν τὰ τεύχη 28, 29, 30

Μετ' αὐτῶν δὲ διανέμεται δωρεὰν εἰς τοὺς κ. κ. συνδρομητὰς καὶ ὁ Γεωγραφικός, τοπογραφικὸς καὶ εἰκονογραφικὸς

ΑΤΛΑΣ

τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἑλλ. Ἔθνους.

(Τὰ τεύχη 31 καὶ 32 δι' ὧν ἄρχεται ὁ 4ος τόμος ἐκδοθήσονται τῇ 31ῃ Μαρτίου).

Ὁ καθηγητὴς κ. Ἀντώνιος Φραδασίκης ἀναλαμβάνει νὰ διδάσκῃ μαθήματα τῆς Ἰταλικῆς καὶ Λατινικῆς, ἔτι δὲ νὰ ἐκτελῇ μεταφράσεις ἐκ ξένων γλωσσῶν. Διὰ πλειοτέρας πληροφορίας ἀπευθυντέον παρ' ἡμῖν.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια στιγμιαίως ἐπὶ χάρτου Ἀγγλικοῦ Α' ποιότητος διαφανοῦς δραχ. 2.50 τὰ 100. Ἐπὶ ἰδίου χάρτου Β' ποιότητος δραχ. 2 τὰ 100. Κατασκευάζονται σφραγῖδες ἐξ Ἐλαστικοῦ (Caoutsouk), παντὸς εἴδους καὶ μεγέθους. Ἐργοστάσιον φακέλλων παντὸς μεγέθους. Μόνοι κάτοχοι τῶν καταστίχων Koenig und Ebhardt, Ἀννοβέρου.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΛΕΟΝΤΟΣ ΟΛΙΒΙΕ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Ἐξ εἴκοσι τυπογραφικῶν φύλλων. — Τιμὴ δρ. 3. Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται καὶ παρ' ἡμῖν.

ΑΔΕΛΦΟΙ ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΙ

ΕΜΠΟΡΟΙ. Ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας, Μεταξὺ Μητροπόλεως καὶ ὁδοῦ Ἑρμοῦ.

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ-ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΑΜΑΞΟΣΤΟΙΧΙΩΝ ΕΠΙΒΑΤΩΝ

Γραμμὴ ΠΕΙΡΑΙΩΣ-ΚΟΡΙΝΘΟΥ-ΝΑΥΠΛΙΟΥ

Ἄνοδος.

Π. Μ. Ἐκ Πειραιῶς ὥρ. 7. Ἀθηνῶν 7.35 δι' Ἐλευσῖνος, Μεγάρων, Καλαμακίου, εἰς Κόρινθον 11.15. Ἐκ Κορίνθου 12 διὰ Νεμέας, Μυκηνῶν εἰς Ἄργος 2.40. Ναυπλίου 3.15. Μύλους 3.35. Μ. Μ. Ἐκ Πειραιῶς 12.40. Ἀθηνῶν 1.15 μὲ σταθμεύσεις, ὅπως τὴν πρωΐαν. Εἰς Κόρινθον 5.

Κάθοδος.

Π. Μ. Ἐκ Κορίνθου 10.15 μετὰ σταθμεύσεων εἰς Ἀθήνας 2.05, εἰς Πειραιᾶ 2.40. Μ. Μ. Ἐκ Μύλων καὶ Ναυπλίου 12.10, Ἄργους 12.45 μὲ σταθμεύσ. εἰς Κόρινθον 3.30. Μ. Μ. Ἐκ Κορίνθου 4.10 μὲ σταθμεύσεις εἰς Ἀθήνας 8.05, Εἰς Πειραιᾶ 8.25.

Γραμμὴ Κορίνθου-Αἰγίου-Πατρῶν.

Ἐκ Κορίνθου δὶς τῆς ἡμέρας 11.40 π. μ. καὶ 5.20 μ. μ. εἰς Κιᾶτον, Ξυλόκαστρον καὶ Καμάρι· ἐπιστρέφουσαι εἰς Κόρινθον τὴν 9.30 π. μ. καὶ 3.40 μ. μ. σταθμεύουσαι ἐκτὸς τῶν ἀναφερομένων καὶ εἰς 7 διαμέσους στάσεις.

ΣΗΜ. Μεταξὺ Μύλων, Ἄργους, Ναυπλίου λειτουργεῖ εἰδικὸν δρομολόγιον.

Εἰς τὰς Μ. Μ. ἀνόδους καὶ καθόδους αἱ ἁμαξοστοιχίαι ἐκ Πειραιῶς σταματῶσιν εἰς 7 στάσεις ἐκτὸς τῶν ἀναφερομένων σταθμῶν, ἡ δὲ ἐκ Κορίνθου εἰς Ναύπλιον εἰς 8 στάσεις.

Ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρω δρομολογίου ἐμπορικαὶ ἁμαξοστοιχίαι κυκλοφοροῦσι τρὶς τῆς ἑβδομάδος μεταξὺ Πειραιῶς, Κορίνθου, Ναυπλίου καὶ τἀνάπαλιν, σταματῶσαι παντοῦ, ἔνθα ὑπάρχει ἐμπόρευμα πρὸς παραλαβὴν ἢ παράδοσιν.

ΝΟΘΕΥΣΕΙΣ ΕΔΩΔΙΜΩΝ ΚΑΙ ΠΟΤΩΝ ΚΑΙ ΕΞΕΛΕΓΞΙΣ ΑΥΤΩΝ

ὑπὸ Α. Κ. ΔΑΜΒΕΡΓΗ, καθηγητοῦ τῆς χημείας.

Τιμᾶται δρ. 2 καὶ ἀποστέλλεται ταχυδρομικῶς τῷ αἰτήσοντι.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΙ

Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη. Ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Δύο ἀναγνωστήρια 9—12 π. μ. 2—4 μ. μ. πλὴν τῶν ἑορτῶν. Δανείζονται βιβλία Τετάρτην καὶ Σάββατον. Βιβλιοθήκη τῆς Βουλῆς. Ἀναγνωστήριον 9—12 π. μ. καὶ 2—5 μ. μ. πλὴν τῶν ὡρῶν, καθ' ἃς συνεδριάζει ἡ Βουλή. Δανείζονται βιβλία κατὰ Σάββατον. Βιβλιοθήκη Παρνασσοῦ. Προσιτὴ εἰς τὰ μέλη, τοὺς συνδρομητὰς καὶ εἰς πάντα αἰτήσοντα.

ΜΟΥΣΕΙΑ

Φυσιολογικόν. Τετάρτην καὶ Σάββατον 9—12 π. μ. Ἀκρόπολις. Ἀνοικτὴ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Μουσεῖον Ἀκροπόλεως 9—12 π. μ. 2—4 μ. μ. Κατὰ Κυριακὴν μόνον π. μ. Κεντρικὸν Μουσεῖον 9—12 π. μ. 2—4 μ. μ. Κατὰ Κυριακὴν μόνον μ. μ. Ἐξαιροῦνται αἱ Κυριακαὶ τῶν Ἀπόκρεω. Συλλογαὶ Πολυτεχνείου. 10—12 π. μ. 2—4 μ. μ. Ἐξαιροῦνται αἱ Κυριακαὶ καὶ Δευτέρα π. μ. Εἴσοδος δρ. 1. Τὸ Σάββατον δωρεάν. Ἰδιωτικαὶ Συλλογαί. Λάμπρου, Καραπάνου, Σλήμαν. Προσιταὶ ἐπὶ ἀδείᾳ.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

Ἄρειος Πάγος. Συνεδριάσεις 10 π. μ. Ἐφετεῖον. 1ον Τμῆμα: Ἐφέσεις προξενικῶν καὶ ἐμπορικῶν ἀποφάσεων κατὰ Τρίτην. 2ον Συνοπτικαί, Πέμπτην. 3ον Συνήθεις. Παρασκευήν. Πρωτοδικεῖον. 1ον Τμῆμα: Συνήθεις κατὰ Τρίτην. 2ον Συνοπτικαί, Σάββατον. 3ον Ἐμπορικαὶ καὶ 4ον Ἐφέσεις, Τετάρτην. 5ον Ποινικαί, Δευτέραν, Πέμπτην, Παρασκευήν.

Ὧραι συνεδριάσεως 3ου Τμ. καὶ Πλημμελειοδικείου 10 π. μ. Τῶν ἄλλων 2 μ. μ. Εἰρηνοδικεῖα. Α' Βορείου Πλευρᾶς. Τρίτην καὶ Σάββατον 9 π. μ. Β'. Δευτέραν καὶ Πέμπτην 2 μ. μ. Νοτίου Πλευρᾶς Παρασκευὴν [illegible]. Πταισματοδικεῖον. Δευτέραν καὶ Πέμπτην 9 π. μ.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐξεδόθησαν

32). Λέων Λεώνης, μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης. Μετάφρασις Ι. Ἰσιδωρίδου Σκυλίσση. Ἀθῆναι 1887. Γραφεῖον Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, Σχ. 32ον σελ. 312.

33). Ἱερὰ Κατήχησις, ὑπὸ Ν. Ζαγουδάκου, Κρητός. Ἐκδ. Β'. Ἐκδότης Κ. Ἀντωνιάδης. Ἀθῆναι 1887. Σχ. 16, σελ. 152.

Μάρτιος Ἡμερομηνία Ν.	Π.	Ἡμέρ.	ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ Ἑορταί
12	28	Σάββ.	Βασιλείου τοῦ Ὁμολογητοῦ.
13	1	Κυρ.	Β΄ τῶν Νηστειῶν. [illegible]
14	2	Δευτ.	Ἡσυχίου, Εὐθαλίας μάρτυρος.
15	3	Τρίτη	Ἰωάννου [illegible] Κλήμεντος καὶ Εὐτροπίου, [illegible] Κλεονίκου, Εὐτροπίου Κλεονίκου καὶ Βασιλίσκου μαρτύρων.
16	4	Τετ.	Γερασίμου ὁσίου τοῦ ἐν Ἰορδάνῃ.
17	5	Πέμπτ.	Κόνωνος μάρτυρος.
18	6	Παρ.	Τῶν ἐν Ἀμορίῳ 42 μαρτύρων.

Ἀνατολὴ [illegible] Μεσημβρίας 11.50΄.

ΕΟΡΤΑΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Κυριακὴ β΄ τῶν Νηστειῶν. — Πάσατε κατὰ τὴν β΄ ταύτην Κυριακὴν τῶν νηστειῶν ἀπὸ τοῦ 1368 ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία ποιεῖται μνείαν τοῦ τῷ 1349 Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης προχειρισθέντος Γρηγορίου τοῦ καλουμένου Παλαμᾶ (+1360), διότι ὑπῆρξεν εἷς τῶν συγχρόνων καὶ ἐπισημοτέρων ὑπερασπιστῶν τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως. Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τελεῖται ἡ μνήμη τῆς Ὁσιομάρτυρος Εὐδοκίας, τῆς περὶ τὸ 126 ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρησάσης. Ἑορτάζουσι δὲ αἱ τὸ ὄνομα τῆς μάρτυρος ταύτης ἔχουσαι.

Μαρτίου 4. Ὁ Ὅσιος οὗτος Γεράσιμος καλεῖται ὁ ἐν Ἰορδάνῃ διότι τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς αὐτοῦ διέτριψε παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ἱεροῦ ποταμοῦ τούτου, ἔνθα καὶ μεγίστην Λαύραν μοναχῶν ἔκτισεν. Ἐτελεύτησε τῷ 475, κατὰ δὲ τὸν Σωφρόνιον Ἱεροσολύμων τῷ 570, ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου.

Μαρτίου 6. Οἱ 42 οὗτοι μάρτυρες ἦσαν στρατηγοὶ καὶ ταξίαρχαι Θεοφίλου τοῦ Βασιλέως. Τῷ 840 δὲ ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν συλληφθέντες καὶ βασανιζόμενοι ὅπως ἀρνηθῶσι τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, οὐχὶ μόνον δὲν ὑπήκουσαν, ἀλλὰ καὶ προθύμως ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, ἐδέχοντο τὸν δι' ἀποκεφαλίσεως θάνατον. Πόσους ἄνδρας ἡ Ἐκκλησία [illegible] καὶ πόσους ἥρωας ἔχει, καὶ ὅμως πόσον ὀλίγον τοὺς γνωρίζομεν!

ΜΙΚΡΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς Βουλῆς τῇ παρελθούσῃ Τετάρτῃ ὁ κ. πρωθυπουργὸς ὑπέβαλε τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ Κράτους διὰ τὸ ἤδη ἀρξάμενον ἔτος 1887, καθ' ὃν τὰ μὲν ἔσοδα προϋπολογίζονται εἰς 94,056,907, τὰ δὲ ἔξοδα εἰς 93,270,371. Χθὲς δὲ ἡ Βουλὴ ἐψήφισε τὸ σχέδιον ἐπὶ τῆς ἀπαντήσεως εἰς τὸν Βασιλ. λόγον.—Γενομένων τῶν ἀρχαιρεσιῶν τῆς Βουλῆς ἐξελέγη πρόεδρος μὲν ὁ κ. Α. Αὐγερινὸς, ἀντιπρόεδροι οἱ κκ. βουλευταὶ Ὀδ. Πετρόπουλος, Π. Μαυρομιχάλης καὶ Ἀργ. Καντάρτζης· γραμματεῖς δὲ τοῦ προεδρείου οἱ κκ. Μπουντούρης, Προβελέγγιος, [illegible] καὶ Κρίσπης· ἔφορος δὲ τοῦ Βουλευτηρίου καὶ τῆς βιβλιοθήκης αὐτοῦ ὁ βουλευτὴς κ. Καλογερόπουλος. — Ἡ Νομαρχία Ἀττικοβοιωτίας ἐνέκρινε τὸ ἐξ 100 χιλ. δραχ. δάνειον, τὸ ὁποῖον ὁ δῆμος Ἀθηναίων πρόκειται νὰ συνομολογήσῃ μετὰ τῆς Ἐθν. Τραπέζης πρὸς πληρωμὴν διαφόρων αὐτοῦ χρεῶν. — Ὁ [illegible] γραμματεὺς τῆς ἐνταῦθα ὀθωμανικῆς πρεσβείας προήχθη εἰς τμηματάρχην τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργείου τῆς Τουρκίας. — Διοικητὴς τοῦ κατὰ τὰ Ἀνατολικὰ τῆς Μεσογείου γαλλικοῦ στόλου ὠρίσθη ὁ ὑποναύαρχος κ. Ὀρλυάντι τοῦ ναυάρχου κ. Μαρκεσάκ, οὗτινος ἔληξεν ἡ ὑπηρεσία. — Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν, συνεννοηθείσης τῆς ἡμετέρας Κυβερνήσεως μετὰ τῆς Γαλλικῆς, ὥρισε τοὺς λοχαγοὺς κκ. Κωνσταντινίδην καὶ Ρούφαλην, τοῦ πεζικοῦ, καὶ Τσακάκην τοῦ πυροβολικοῦ, διορισθέντας εἰσαχθῶσιν εἰς τὴν ἐν Σαλὼν γαλλικὴν τοῦ στρατοῦ σχολὴν πρὸς ἐκπαίδευσιν εἰς τὴν περὶ ρίμματος βολήν. Οὗτοι, ἅμα ἐπανέλθωσιν ἐνταῦθα, θὰ διδάξωσι τὸ μάθημα τοῦτο εἰς τοὺς λοιποὺς ἀξιωματικοὺς ἐν τῇ πρὸς τοῦτο ἱδρυθησομένῃ σχολῇ.— Ἡμέρα ἐκλογῆς, πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν ἀποβιωσάντων βουλευτῶν, ὡρίσθη ἡ 19η Ἀπριλίου.

ΕΓΧΩΡΙΑ

Ἐν Πάτραις ἀπεβίωσεν ὁ Κωνστ. Θεοδώρου, διατελέσας πολλάκις βουλευτὴς Αἰγιαλείας καὶ πληρεξούσιος κατὰ τὴν ἐθνοσυνέλευσιν. — Ἐκ Πειραιῶς ἀπέπλευσεν ἡ ἀγγλικὴ θαλαμηγὸς «Καμιλία», ἧς ἐπέβαινον τέσσαρες περιηγηταί. — Ἀπεβίωσεν ἐνταῦθα προχθὲς ὁ συνταγματάρχης τῶν Γενικῶν ἐπιτελῶν Θεόδωρος Ἠπίτης, εἷς ἐκ τῶν μᾶλλον διακεκριμένων στρατιωτικῶν. — Οἱ ἰατροὶ κ. κ. Β. Χῆνος καὶ Μιχ. Χατζόπουλος ἀνεχώρησαν εἰς Μαυροβούνιον κληθέντες ν' ἀναλάβωσιν ὑπηρεσίαν ἐπαρχιακῶν ἰατρῶν ἐν τῇ ἡγεμονείᾳ ἐκείνῃ ὑπὸ τοῦ φιλέλληνος ἡγεμόνος Νικολάου. — Ἐν ἡλικίᾳ ἐννενήκοντα περίπου ἐτῶν ἀπεβίωσεν ἐνταῦθα ὁ Σῖμος Κυπαρίσσης, λείψανον τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος, λαβὼν μέρος εἰς πολλὰς αὐτοῦ μάχας. — Ἐν Κερκύρᾳ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐτελέσθη, διαταγῇ τοῦ καθολικοῦ ἀρχιεπισκόπου, μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν ἐν Ἀβυσσηνίᾳ πεσόντων ἰταλῶν στρατιωτῶν. — Ἤρξαντο ἀπὸ μηνὸς ἤδη αἱ προπαρασκευαστικαὶ ἐργασίαι διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν ὀπτικῶν τηλεγράφων ἐν τῷ ἡμετέρῳ στρατῷ κατὰ τὰ ὑποδείγματα καὶ σχέδια τῶν ἀξιωματικῶν τῆς γαλλικῆς [illegible] δὲ ἤδη νὰ συσταθῇ καὶ λόχος τηλεγραφητῶν. — Ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ναυτικῶν συνεστάθη βιβλιοθήκη περιλαμβάνουσα δύο χιλ. τόμων καὶ χάρτας παντοειδεῖς, ἐκ τῶν χρησίμων τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ ναυτικοῦ. — Διατρίβει ἐνταῦθα ὁ ἄγγλος ἑλληνιστὴς κ. Leaf, ὅστις εἶνε γνωστὸς ἐκ τῆς εἰς τὸ ἀγγλικὸν μεταφράσεως τῶν ῥαψῳδιῶν τοῦ Ὁμήρου.

ΕΜΠΟΡΙΚΑ, ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΙΚΑ κτλ.

Ἐντὸς μικροῦ καταπλέει εἰς Πειραιᾶ τὸ ἓν τῶν ἐν Γλασκώβῃ ναυπηγουμένων πλοίων τῆς «Πανελληνίου Ἀτμοπλοΐας», ὅπερ ἤδη καθειλκύσθη εἰς τὴν θάλασσαν. — Παρὰ τὰ Δαρδανέλλια ἐξοκείλασα κατεποντίσθη ἡ γολέττα τοῦ ἐξ Ἄνδρου πλοιάρχου Σ. Πολέμη, φέρουσα φορτίον ξυλείας. Τὸ πλοῖον ἦτο ἠσφαλισμένον εἰς δύο ἀσφαλιστικὰς ἑταιρείας, τὴν *Ἀλληλεγγύην* καὶ τὸν *Φοίνικα*.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ

Ἡ Ἰατρικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου προέτεινεν ὡς καθηγητὴν τῆς Ἰατροδικαστικῆς τὸν ὑφηγητὴν κ. Ἰ. Ἰωάννου πρὸς πλήρωσιν τῆς διὰ τοῦ θανάτου τοῦ καθηγητοῦ Αχ. Γεωργαντᾶ κενωθείσης ἕδρας. — Παρασκευασθὲν πρόκειται νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν κύρωσιν τῆς Βουλῆς μακρὸν νομοσχέδιον περὶ ἰδιωτικῶν ἐκπαιδευτηρίων. — Ἡ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου ὑπέδειξεν ὡς καθηγητὴν τῆς ἀρτισυστάτου ἕδρας τῆς Συγκριτικῆς Μυθολογίας τὸν ὑφηγητὴν τοῦ μαθήματος τούτου κ. Ν. Πολίτην, τμηματάρχην ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῆς Παιδείας, καὶ συγγραφέα ἀρίστων ἔργων τοῦ εἴδους τούτου. — Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας προκηρύσσει διαγωνισμὸν, ἵνα ἀποσταλῇ εἰς τὴν Εὐρώπην πρὸς τελειοποίησιν ἰατρὸς ἐκ Πελοποννήσου καταγόμενος, ἐκ τοῦ κληροδοτήματος Κρητοῦ. Ὁ διαγωνισμὸς γενήσεται ἐντὸς τοῦ δεκαπενθημέρου τοῦ προσεχοῦς Μαρτίου.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἐνὶ φίλῳ. Ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ τῆς Ἱστορίας τῆς Τέχνης τοῦ Winckelmann, ἐν τῷ κεφαλ. τῷ ἐπιγραφομένῳ «Περὶ Νιόβης καὶ τίνος τὸ ἔργον, τοῦ Σκόπα ἢ τοῦ Πραξιτέλους, θὰ εὕρητε ἐπαρκεῖς πρὸς λύσιν τῆς ἀπορίας σας. [illegible] ἄλλοι [illegible] ἡμεῖς τὸ θέλουσιν [illegible] ἄλλοι τὸ ὑποτάσσουσιν. Ἡμεῖς δὲ δὲν ἐγγοοῦμεν νὰ ἐπέμβωμεν εἰς τὴν φιλολογικήν των συνείδησιν. Π. Ε. Διὰ τὰς Ἑσπερινὰς διηγήσεις ἐλπίζομεν νὰ τηρήσωμεν τὴν ἑξῆς τάξιν: Ἓν μεταπεφρασμένον καὶ ἓν πρωτότυπον ἐναλλάξ. Διὰ τὰ λοιπὰ κατὰ δεκαπενθημερίαν. Ἀνωνύμῳ ἐκ Στερεᾶς. Ἡ κ. Δ. Ἀρζὰκ εἶνε θεία τοῦ Στεφάνου Ἀρζάκ. Δὲν ἠκούσατε ὅτι ἡ Μαργαρίτα τὸν ἀποκαλεῖ ἐξάδελφον; Εἶνε γνωστὸν ὅτι οἱ Δυτικοὶ καλοῦνται καὶ ἐξάδελφοι. Διατί νὰ μὴν ἀγαπῶνται [illegible]. Ἦτο ἤδη ἐγγεγραμμένη. Μήπως θέλει δύο; Α. Θ. Γ. Ζ. [illegible] Ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν. Μ. [illegible] Τὰ χρήματα ἐδόθησαν τῷ ἰδίῳ, ὅστις ταχυδρομ. ἀποστέλλει τὰ φύλλα. Διὰ τὴν καθυστέρησιν τοῦ Ρ. πταίει ὁ κ. Σ. διὰ ἄλλην φοράν. Ἀλλ' ὑπεσχέθη νὰ μὴν τὸ ξανακάμῃ. Λ. Ε. Φιλιππούπολιν. Ἀποστέλλομεν μόνον τὰ σημειωθέντα. Ὑπομνήσατε καὶ τοὺς ὅρους Ἀγγελίας. Θὰ σᾶς γράψωμεν μὲ τὸ ἐπόμενον [illegible] ἀλήθειαν; Ἰδοὺ αὐτή. Ἐξακολουθεῖτε νὰ γράφητε, ἀφοῦ ἔχετε ἔρωτα εἰς τοῦτο, ἀλλὰ μὴ πέμψητε ἡμῖν ἄλλο διήγημα, πρὶν ἢ παρέλθωσι τοὐλάχιστον τρία ἔτη. Ἂν μάλιστα ἐξακολουθήσητε ἄλλο στάδιον, ἐπιμείνατε εἰς αὐτό. Νυκτί. Ἀλλὰ τέλος πάντων δὲν ὑπάρχουν καὶ [illegible] τοῦ ἔρωτος! Εἰς τὸν Γορδον, βλέπετε, ὑπερισχύει ἡ πεῖνα! Καὶ ἐν τῷ σημερινῷ ἐπίσης, μετὰ λογοπαιγνίων μάλιστα. Ἔπειτα δὲν ἀρκεῖ ἡ Μαργαρίτα [illegible] Ἐξεφοβήθητε; Ἄλλως τε ὁ ἔρως τόσῳ πολὺ ἐτεχνολογήθη, ὥστε δι' αὐτὸ βλέπομεν πανταχοῦ ἐπαναλήψεις. Γ. Σ. Μίσσ [illegible] Ἐλήφθησαν. Μ. Μ. Τ. [illegible] Εὐχαριστοῦμεν. Θ' ἀπαντήσωμεν ταχυδρομικῶς. Β. Ρ. [illegible] Ἐλάβομεν, ἐλπίζομεν καὶ [illegible] ἐξῆς:

Pour adoucir les peines de l'absence
De vous revoir j'ai l'ardente espérance.

Προμηθεῖ Δεσμώτῃ. Θὰ περιμείνητε ὀλίγον. Δὲν ἔχει [illegible] Μὲ ὅλον τὸ σέβας: Τὸ ποίημα ἀπορρίπτεται μετὰ πολλῶν ἐπαίνων. Θ. Μ. [illegible] Διὰ τὴν [illegible] ὅλοι οἱ σκοποὶ πλὴν τοῦ σκοποῦ τοῦ [illegible] Ἡ 2α ἐδόθη τῷ συνεργάτῃ ἡμῶν